

Bâng Khuâng Chút Nắng

PhotoDisc

Đoản khúc
cho người...

Gọi tên người... yêu dấu!
Thì thầm... nhớ mênh mang...
Gọi tên người... thương mến!
Nhè nhẹ... hồn đi hoang...
Gọi tên người... gợi nhớ!
Mong manh... mộng thật lành...
Gọi tên người... rất khẽ...
Giật mình... mắt long lanh!
Gọi tên người... vương vấn...
Ngoài kia, đã bình minh...
Hình như là... mơ ngủ...
Cho nên... vẫn một mình!
Người có nghe em gọi...
Để người đến trong mơ?
Người có nghe em gọi...
Để em khỏi bơ vơ?
Ôi hồn em thơ dại...
Cứ mãi lạc lang thang
Kiếm hoài người trong mộng
Tỉnh giấc... vẫn ngỡ ngàng!
Gọi tên người... với vợ...
Nỗi nhớ.. quện thành thơ...
Người ơi... nhớ quá đỗi!
Biết chăng người... trong mơ...

Mây Trắng

Nắng vàng rơi nhẹ bên đường.
Bước chân vội vã quê hương xa vời.
Vẫy tay tạm biệt bởi hồi.
Nắng vàng sưởi ấm một đời lưu vong.
Bên trời quá lạnh mùa đông.
Nhớ về quê nội cánh đồng lúa xanh.
Nếp nhà tranh nhỏ quanh quanh.
Những đêm gió mát trăng thanh mơ màng.
Cùng ai đếm những lá bàng.
Hàng cau xào xạc gió ngàn vì vu.
Tôi về đếm những ngàn thu.
Cây bàng trút lá biết người nơi nao?
Cùng ai đếm những vì sao.
Ngân hà một dải bắc cầu tôi qua.
Bao giờ trở lại quê nhà?
Vùi trong ánh nắng lá cà quanh thôn.
"Quê hương khuất bóng hoàng hôn
Bên sông khói sóng cho buồn lòng ai".

Nguyễn Phương Linh

9/95, CSUF

* Trích "Hoàng Hạc Lâu" của Thời Hiệu, Tân Đà dịch

Dụ Khi...

Giận rồi cảm thấy mình ngu
Đại chi mà giận nhỏ Thu khóc nhè!
Khóc nhè năn nỉ chắc phê?
Trời ơi gậy lười nhỏ chưa thương tình.
Cúi đầu nhỏ vẫn làm thình
Chắc là nhỏ đợi "tỏ tình" mới nghe...?
Anh này... nói bậy quá nghe!
À... thì ra nhỏ, đã... nghe anh rõ!!!

Phương Uyên

Chuyện Tình Yêu

Thu Nguyệt
University of Washington

Mỗi lần đi ngang qua khuôn viên hoa hồng trước building Baagley, tôi đều đứng lại vài giây để ngắm những cánh hồng với đủ màu sắc rực rỡ, và ướp mình trong làn hương dịu dàng man mác (không thua gì hoa bưởi trắng lúc bình minh). Có nụ hồng vừa chớm nở rụt rè núp sau phiến lá. Gió thổi sang, phiến lá uyển chuyển theo, tấm thân của nó bị lộ nguyên hình đầy đặn, làm cho nhiều cặp mắt ngỡ ngàng nhìn xao xuyến. Nắng ban mai ươm nhẹ trên cánh hoa, những giọt sương đọng lại đêm qua từ từ bốc hơi và tan trong luồng không khí mát rượi.

Giữa những cánh hoa rực rỡ có lứa thưa vài bông hoa tàn úa, phải chăng vì thiếu nắng hay thiếu sự chăm sóc của kẻ trồng hoa? Không, họ rũ cánh đáp lại với giọng buồn buồn. Khi vừa chớm nở, chúng tôi vui mừng chờ đón những bàn tay ân cần đến nâng niu và chia sẻ những vui buồn của ngày tháng. Nhưng chị em chúng tôi kém may mắn nên không được lộng lầy trong màu áo sặc sỡ, không một hương thơm ngọt ngào nào cho người. Một cánh hoa bẽn lẽn rớt nhẹ bên chân tôi như nói lên điều đó. Nhặt cánh hoa tàn úa trên tay, tôi nghe lòng mình dậy lên một cảm xúc quen quen, cảm xúc của người con gái xấu xí được miêu tả qua hình ảnh “Chung Vô Diệm”.

Tôi nhớ lại truyện “Hương Vị Tình Yêu” của Hoài Phong, một câu chuyện tôi không ngờ mình đã đọc qua. Tất cả đàn ông đều yêu hoa mê sắc hết sao? Giờ thì tôi hiểu được phần nào của những lý do đàn ông thà chịu ôm gối cô đơn hơn là lấy vợ như “Chung Vô Diệm”. Lúc gặp nàng, nàng đẹp, say mê và đeo đuổi. Đến khi nàng lộ ra một vẻ đẹp “khó coi” thì vỡ mộng, lánh xa. Tôi không tin tất cả đàn ông đều như vậy. Ngày còn học dưới mái trường cấp III, tôi nhớ rất rõ, có một người bạn trong nhóm “Nhà Lá” chúng tôi thương một cô bạn học trong lớp vì cô nàng có tánh xấu và hình hài chẳng giống ai (lùn mà lại lé nữa).

Trong giờ ra chơi, nhóm “Nhà Lá” chúng tôi, năm đứa hẹn gặp nhau ở quầy bánh mận của bà ba Châu.

— Thị Mọc, có hẹn hò hay sao mà cho tụi này đợi dzậy?

Giọng Thọ Kiềm bô bô lên khi tôi vừa bước chân tới. Ở quê là vậy đó, chúng tôi mỗi đứa đều có 1 cái tên riêng nghe “kỳ cục” mà cũng hợp lắm. Tôi, cái miệng lanh chanh, nổi tiếng là bà chằng nên họ dán cho cái tên “Thị Mọc” ngon lành. Lúc đầu giỡn chơi gọi

đùa, sau thành thói quen và tôi thành một Thị Mọc từ đó. Thợ Kiềm thì do tội tôi đặt cho Khiêm. Nhà Khiêm bán tiệm tạp hóa, dĩ nhiên là bán cất cổ bà con (mua 1 đồng bán lại 3 đồng) nên phong cho Khiêm cái tên Thợ Kiềm chua lết. Nguyễn Duy Khánh thì gọi là “Ca Sĩ Khàn”, bởi vì khi Duy Khánh này cất lên giọng “ngõng đực” thì 4 đứa tôi phải bịt tai, nhắm mắt như bị ai quậy ngoáy lỗ tai đâm thủng màng nhĩ. Hưng hay làm thơ, lãng mạn nên gọi là “Thi Sĩ Mộng Du”. Còn Thu Ba chuyên “dụ khị” người khác biệt hiệu “Bà Ba Rết”.

— Ê, nhìn kìa — tôi giơ tay chỉ
— Ca Sĩ Khàn đang mơ mộng.

— Ta đang Dương Thung nè.

Tôi đứng ngớ ra không hiểu Khánh đang nói gì nên lặp lự hỏi lại:

— Đang dương thung?

— Ủa, Thị Mọc giúp kế coi.

— Trời, dương thung để bắn chim hay cu dzì? Sao tui hông thấy nạn thung mà dương thung nổi gì.

Tôi “cù lân” hỏi và nhìn từng người một: Hưng đứng khoanh tay nhìn băng quơ, Thu Ba ngồi tướt đọt cổ non. Khiêm mỉm cười rồi rề tai tôi nói nhỏ:

— Ca Sĩ Khàn đang thương con Dung, Dương Thung là Thương Dung đó Thị Mọc à. Sao cù lân gớm!

Tôi xí Thợ Kiềm một cái thật kêu và dài. Xoay qua Khánh, tôi cười giả lả hỏi ngu ngớ:

— Ủa Khánh thương Dung rồi hả? Thương hồi nào dặng?

Khánh ưỡm ờ cười cười không nói. Tôi nóng máu không nhịn được nên hét lên (vì sự thật tên tôi là Dung đó mà):

— Nè nhá, Thị Mọc nói cho biết nhá, thương Dung là tiêu đời đó nhá, đừng để Thị Mọc cắn ký “xử trảm”, đồ ba trợn!

Khánh bị tôi dũa một hơi với giọng bắc “chua lòm” nên nổi sùng:

— Cắc cớ gì tối bà, im đi Thị Mọc.

— Không Thị Mọc chứ là gì, đồ...

Tôi định xoắn tiếp một tràng “nho chùm” cho hả giận, nhưng Thu Ba đưa

tay che miệng tôi lại, làm cụt hứng. Hưng thấy vậy bước lại can tôi và Khánh ra.

— Thị Mọc à, Ca Sĩ Khàn đang thương con Dung Lùn trong lối mình đó.

Nghe qua tôi tưởng đầu mây sắp rớt lên đầu cái rằm. Hú hồn, Khánh mà thương tôi chắc ngày nào hai đứa cũng ăn canh cải trừ cơm. Nhưng trong

“Dương Thung, Trần Lỗi”.

Lúc làm bài thơ, con muỗi ở đâu bay lại cắn trên tay Hưng tưởng là con bươm nên ép vào trang giấy gởi với dòng thơ tình tứ:

*Là Bướm đây, Bướm đến lâu rồi
Hoa có nhớ, có thương, có đợi
Một dây tơ hồng se trăm mối
Buộc ta vào nệm ấm, trắng gôi.*

lòng cảm thấy lạ lạ, kỳ kỳ. Lúc nghe Khánh nói thương Dung, tôi ré lên om sòm. Giờ nghe thương nhỏ Dung Lùn tôi lại thấy mình bị bỏ rơi rớt bên lề của hạnh phúc và tình yêu.

— Bàn gì bàn lẹ lẹ để tui còn đi làm việc riêng nữa mấy... mấy người.

Khiêm giẫy nảy bị Thu Ba nheo lỗ tai đỏ hói. Thấy hoàn cảnh của Khánh cũng tội, thương nàng mà không dám nói. Bốn đứa tôi chụm lại tìm kế giúp “anh Bướm gặp em Hoa”.

Hưng, Thi Sĩ Mộng Du làm một bài thơ gởi cho Dung Lùn với chữ ký

Khi nhận được Dung Lùn không nói gì, âm thầm tìm ra ai là tác giả của bức thư. Nàng ghi lại câu cuối trên bảng trong giờ ra chơi làm cả lớp cười sặc sụa vì hai chữ “trắng gôi”. Năm đứa tôi đọc ra mới vỡ lẽ, phạt Hưng đái một châu bánh mận vì tội viết thư dùm mà còn lo mộng du, chữ gỏi chẵn viết thành chữ trắng gôi, và bài thơ đọc nghe “lãng nhách”.

Chuyện gởi thơ tình coi như không kết quả. Khánh ôm mộng trong lòng không vơi, suốt ngày cứ gọi tên Dung Lùn không biết chán. Đến giờ học đầu

óc không còn tập trung cứ liếc mắt nhìn nhỏ Dung Lùn như điên dại. Bà Ba Rét thấy vậy ra tay “dụ khị” nhỏ Dung Lùn. Năm đứa hẹn nhau đi coi hát bóng tối thứ năm (trường ở VN cho nghỉ học thứ 5 và chủ nhật), có nhỏ Dung Lùn nữa. Phải nói là Bà Ba Rét hay thiệt, ra chiều có 2 buổi chiều mà nhỏ Dung Lùn và Ca Sĩ Khàn nói chuyện anh anh, em em ngọt xớt.

— Đâu có lạnh mà anh bận áo gió.

— Thân anh yếu lắm em ơi, nắng không ưa mưa không chịu, ghét gió kị mù sương. Em biết không, người ta tới 9 tháng 10 ngày mới chào đời, còn anh có 3 tháng 10 ngày là khóc tu ngoa, tu ngoa rồi đó.

— Em nghe người ta nói: chớ để 3 tháng 10 ngày mà anh.

— Ủ, thì anh tuổi tuất đây nè, hi hi.

— Đồ quỷ!

— Đồ yêu, quỷ với yêu là bạn đó em ơi, hi hi.

— Hi hi hi.

Tôi nghe giọng họ cười thấy lạnh ớn xương sống. Nhìn thấy hai người bên nhau vui vẻ làm tôi phát ganh.

Khiêm đa nghi Khánh đang dở trò nên chiều thứ hai tuần sau chúng tôi kéo Khánh lại hỏi cho rõ chuyện.

— Ê, Ca Sĩ Khàn, con Dung Lùn có gì đặc biệt đâu sao mầy thương dầy, đồ khùng!

— Thợ Kiếm có chịu im đi không. Ta ré vào ống mi-trô (microphone) là kiếm kẹp gì cũng bay ráo chọi.

Ghê chưa, Hưng, Thu Ba, và tôi, 3 đứa nhìn nhau như hiểu. Khiêm hỏi lẩm lẩm Khánh mới khai mở lòng mình cho người khác biết. Dung Lùn vừa xấu lại lé, đã vậy còn có tật ngủ nhiều nữa chứ. Có bữa con nhỏ thức dậy trễ, đi học chưa rửa mặt để y nguyên một cục ghèn to chướng, cả lớp cười quê nó. Riêng Khánh thì lại thích nhìn. Những cục ghèn ướm trên đôi mi nàng Khánh ví như những hạt kim cương rạng rỡ. Dung Lùn lại lé hợp quá đi, trên đời ít có mấy ai được như vậy. Khánh thương Dung Lùn vì vẻ đẹp hiếm hoi ấy. Nếu nàng nhìn bên đông

ra tây tốt lắm, hại gì? Khi đi bên nhau, nàng có nhìn ai thì người đó cũng là Khánh, vì Khánh đi cạnh nàng bên trái, nàng thì nhìn bên phải tức là bên trái. Theo sự nghiên cứu trong 1 tháng trời, Khánh phát hiện ra 1 cái tật của phái nữ. Phái nữ thường nhìn bên phải của mình hơn là bên trái. Lẽ thường, mắt phải to hơn mắt trái, có nét quyến rũ nhiều hơn.

Từ ngày nhỏ Dung Lùn làm quen với Khánh, nhóm “Nhà Lá” tụi tôi tăng dân số, và nổi tiếng hơn trước nhiều. Tình yêu giữa Khánh và Dung Lùn ai cũng biết, có kẻ chế ngạo cười xòa, có kẻ gật gù chúc mừng. Khiêm không còn nghi ngờ. Bốn đứa chúng tôi luôn sát cánh bên họ những buổi chiều tan học, những buổi trưa “ăn hàng”, và những ngày sinh hoạt vui vẻ.

Thế mới biết, khi yêu nhau, người ta không chỉ chọn những người có nét đẹp hoa mỹ hay có tài hơn người, mà còn chọn những người có thói hư, tật xấu, hoặc mang một khuôn hình quái dị như “Chung Vô Diệm”. □

HẮN, NÓ,

INTERNET

Phương Giang (GWC)

— Xong!

Nó quảng cây viết xuống bàn, thờ phào khoan khoái. Cuối cùng nó cũng thanh toán xong mấy cái bài hóa chất chết tiệt kia. Khiếp, cái môn gì mà khô khan đến phát sợ. Không hiểu sao lúc trước nó lại ghi tên học cái ngành này. Học sắp hời cả đầu đến nơi, không biết tốt nghiệp xong có tìm được việc làm không, hay lại ở nhà làm... nhà báo? Mà thôi, đó là “big matter” của hai năm tới, còn bây giờ phải làm gì đây cái đã.

Nó xoa bụng, đói quá. Không biết trong tủ lạnh có cái gì để ăn uống? À, hồi trưa có nấu một nồi chè thật to để tắm bổ cho “cô út cứng” của má, vậy mà chút nữa thì nó quên mất. Chán quá chỉ có mười giờ đêm thôi. Đi ngủ thì sớm quá, làm cái gì bây giờ? Nó ngừng nhai, ngẫm nghĩ. À, vô IRC (Internet Relay Chat) phá thiên hạ mới được. Đặt ly chè xuống, nó hí húi mở computer.

Lấy “nick” gì bây giờ? “Xích Lô” nha. Khiếp, lỡ có đứ đờ, “Ê, xích lô, làm ơn chớ dùm vô nhà thương điên một chút” thì khổ. Gì đây? “Kiều Diễm” vậy. Giời ơi, nghe sao mà sặc mùi cải lương. How about Z30? Geez,

còn hơn là trong phim trinh thám nữa. Nghĩ tới nghĩ lui cả 15 phút, nó quyết định chọn cái tên “Vi”. Vừa “login” xong là có đến bốn năm tên say “hello” với nó. Nhưng bọn họ nói chuyện xàm xỡ quá, nó không thích. “Thôi, tắt computer đi ngủ cho khỏe,” nó chán ngán. Nó vừa type “command” để “quit” chưa kịp hit “enter” thì trên màn ảnh lại hiện lên một cái tên khác: “Phong”.

— Hello, Vi. I really like your nick. Can I talk to you?

Tên này lịch sự quá hén. Thử xem sao.

— Sure, I’d love to. -- Nó type trả lời.

— Where are you calling from, Vi?

— Ở đâu bây giờ? Nó chẳng muốn khai là nó ở Santa Ana chút nào cả.

— I’m calling from Pomona. -- Nó bịa.

— Oh, I see. I have a friend who is going to CSU Pomona. Are you attending that university too?

— Uh huh.

— So how’s school?

— Not bad, and you?

— Same here. I’m going to UCLA now.

— Wow!! What a school!

— Vi, do you mind if I ask how you look like?

— Umm, Vi thuộc loại chân ngắn, khuôn mặt trái táo, mắt bồ câu con đậu con bay. Còn Phong?

— Phong thì khác. Đây thuộc loại cẳng cò, cổ ngỗng, miệng cá ngão, râu cá trê.

Thôi chết rồi, kỳ này là kỳ phỏng địch thủ gặp nhau rồi. Không biết là có phải choảng nhau đến tóe ra lửa không? Nó buột miệng cười hi hi. Chưa gì

hết mà hấn đã hơn nó 1-0 rồi.

— Không ngờ Phong tếu quá.

— Vi cũng vậy, có kém gì Phong đâu.

— Vi, Vi học ngành gì vậy?

— À, Vi học ngành làm biếng đó.

— Wow, bộ trưởng Vi cũng có ngành này sao? Chắc mai mốt Phong phải chuyển xuống đó học mới được.

— Không được đâu. Ngành này chỉ dành cho riêng Vi.

— Vậy cho Phong theo làm đệ tử được không?

— Cũng được, nhưng mà phải có thủ tục nhập môn đó nghen.

— Dễ thôi mà. Nếu Vi chịu nhận Phong làm đệ tử, Phong hứa sẽ hậu tạ một chục ớt, hai chục chanh và ba chục hành.

— Hi hi hi. -- Nó bật cười khúc khích.

Mãi trò chuyện với cái gã con trai xa lạ kia, nó không để ý là thời gian đã lặng lẽ trôi qua tự bao giờ. Mới đó mà đã gần 12 giờ đêm rồi. Nó hết hồn.

— Phong ơi trễ rồi, Vi phải đi ngủ đây.

— Đợi Phong một chút. Vi có thể cho Phong làm bạn với Vi được

không?

— Được mà, no problem.

— Nhưng mà làm bạn sao được khi tên thật của Vi mà Phong cũng không biết.

— À há, vậy Phong tự introduce trước đi.

— Ok, Phong tên thật là Phong, Nguyễn Thanh Phong. Còn Vi?

— Gọi Vi là Anh, Lê Vi Anh.

— Biết tên rồi làm sao keep in touch đây? Hay là Vi cho... ủa lộn, Vi Anh cho Phong số phone đi.

— Ý không được đâu. Má Vi Anh sẽ la chết.

— Sao con gái lên đại học rồi mà còn bị kiểm soát chặt chẽ như vậy sao? Nhưng nếu Vi Anh ngại thì cũng không sao đâu.

— Hay là Phong viết thư cho Vi Anh đi.

— Cũng được, cho Phong địa chỉ đi.

— 18792 Bolsa Ave, Westminster CA 92653.

— Địa chỉ này có đúng không đây?

— Thật đó, không tin Vi Anh sao?

— Hồi nãy Vi Anh nói là Vi Anh sống ở Pomona mà.

Nó giật mình: Wow, cái tên này nhớ dai thật.

— À, tại vì gia đình Vi Anh sống ở dưới này. Trên Pomona chỉ là nhà trọ của Vi Anh thôi. -- Nó chống chế.

— Ok, Phong sẽ viết thư cho Vi Anh mà. Bye.

— Bye, take care Phong.

— Nite, Vi Anh.

Mấy tuần đã trôi qua. Việc học dồn dập làm nó quên bẵng cái tên bạn mới quen kia. Vả lại, nó nghĩ là dân trên Internet chỉ nói cho suông miệng mà thôi. Rảnh rồi đâu mà nhớ đến chuyện kết bạn. Cuối tuần về, má đưa cho nó một phong thư.

— Cửa con nè, Vi Anh.

Los? Bạn bè nó đâu có ai sống hay học ở đó đâu. Không lẽ là của Phong? Nó nằm dài trên giường vừa nhai chocolate vừa đọc thư.

“Xin lỗi Vi Anh nha. mấy tuần nay phải lo học bài cho midterm nên Phong không có thời gian rảnh để viết

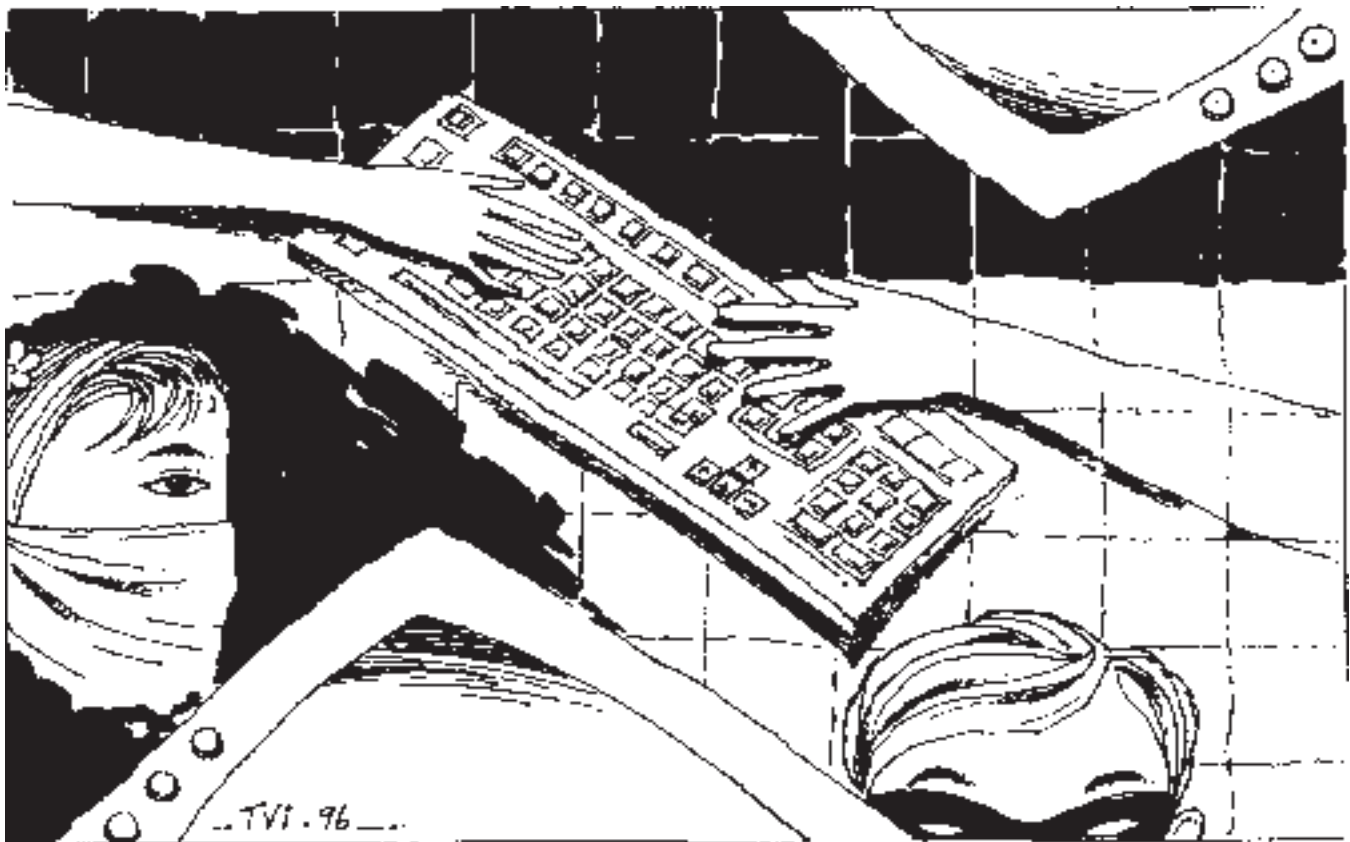
thư cho Vi Anh. Chắc là Vi Anh sẽ bảo là Phong xạo, dân trên Internet làm gì có uy tín, có đúng không? Vậy thì Vi Anh cứ coi Phong như là một exception đi...”

— Chà, quê quá. Kỳ này lại bị đi dép sa-bô vào bụng nữa rồi -- nó lẩm bầm.

“... Phong gửi tặng Vi Anh một tấm postcard của UCLA. Chắc là trường của Phong không đẹp bằng trường của Vi Anh đâu há? Còn nữa, gửi cho Vi Anh một tấm ảnh của Phong gọi là ảnh ra mắt “sư phụ”. Không biết Phong có đủ tiêu chuẩn để làm bạn lâu dài với Vi Anh không? Yên chí đi, đảm bảo đệ tử của Vi Anh hiền và đứng đắn 100%. Mai mốt nếu có dịp đệ tử sẽ ra mặt báỉ kiến sư phụ mà...”

Nó cầm tấm ảnh lên ngắm nghía. Gã con trai trong ảnh có đôi mắt thật sáng và một nụ cười thật thu hút. Nó đưa mắt nhìn ra cửa sổ, miệng mỉm cười vu vơ. □

05/09/96

Thương Washington – Nhớ Cali

Tí Tiêu Tụy

— Chị biết không, cái tên đó đó có vợ rồi mà còn quen con này con kia...,
thằng chả dân Cali lên trên đây đó...

— ...

— Còn nữa chị biết không, cái con nhỏ đó đó biết người ta có chồng rồi mà
cũng còn liếc qua liếc lại, thật chướng làm sao. Nghe nói cũng mới từ Cali mới
lên được hơn một năm...

Chị chủ nhà chỉ Tí tui:

— Ông này cũng từ Cali mới lên đây làm nè....

Tí tui nhìn người khách và nhe răng... cười làm cô nàng đỏ mặt. Hồi nãy
giờ cô nàng ngồi kể chuyện người Cali cho người... Cali nghe. Ăn cơm xong Tí
tui xách xe chạy công chuyện mặc cho cô khách ngồi kể chuyện với ông bà chủ
nhà. Khi về tới nhà thì nghe chị chủ nhà bảo:

— Hồi nãy cổ ngó vô phòng anh bảo sao phòng anh cái gì cũng có. Nào là
ti vi, tủ sách, computer, điện thoại, bàn làm việc, bàn ủi, first aid kit, mền, gối...,
cái gì cũng có mà sao không có cái... giường.

Nghe kể Tí tui cũng hết ngỡ trả lời, đúng là người... Washington.

Không biết trời đất dun rui làm sao mà Tí tui bắt job trên tiểu bang Wash-
ington (WA) lạnh lẽo này. Ngày đầu tiên lên đây thấy lạnh làm sao, mưa tí tách
cả ngày. Mà xui thì thôi, trên đường chạy lên đây, lúc lái qua tiểu bang Oregon
thì tránh không kịp một con nai bất thần băng ngang qua đường làm chiếc xe
móp thê thảm. Thế rồi chiếc xe ọp ẹp lê lét cả mấy trăm miles mới tới được
thành phố Everett nơi mình làm việc. Câu đầu tiên mà mọi người hỏi thăm là:
“Đụng nai hả? Sao không chở con nai lên đây làm thịt nhậu? Uống quá...” mà
không thấy tội nghiệp cho tên chủ phải bỏ hơn một ngàn rưởi đồng để sửa xe.
Mà có chở cũng không được, xe Tí tui chất đầy đồ như bị vợ... đuổi, sơn nữ mà
có xin quá giang thì Tí tui cũng còn ‘dzọt’ luôn thì chỗ đâu mà chở nai...

— Anh biết không, tui tui làm ăn chính là vào mùa đông không hà.

— Sao vậy?

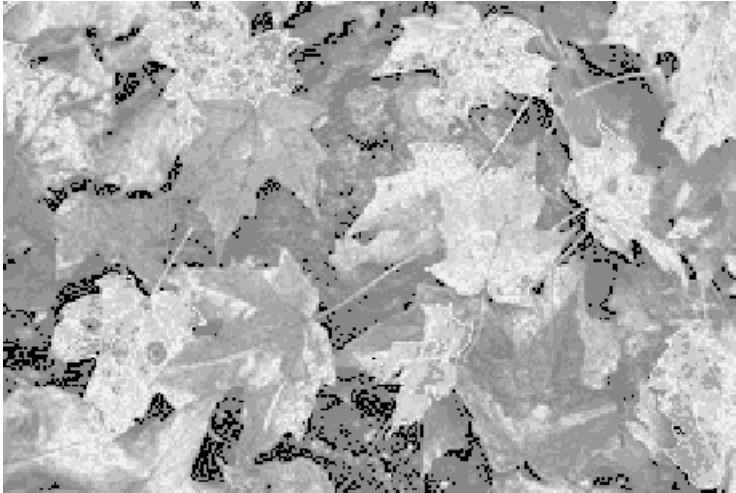
— Mùa đông thường có nhiều tai nạn, tui tui tha hồ sửa xe.

Ông chủ tiệm body shop vui vẻ... tâm sự. Tí tui... lắc đầu.

Washington, cái tiểu bang hiền và đẹp làm sao. Đi đâu Tí tui cũng thấy một
màu xanh bao phủ khắp mọi nơi. Thành phố Tí tui ở là Everett, cách Canada 2
tiếng lái xe về hướng Bắc, cách Seattle 1/2 tiếng lái xe về hướng Nam. Ở thành
phố này không giống như ở vùng Westminster dưới Nam Cali, ra đường hiếm
khi gặp người Việt, nhờ vậy mới biết mình đang ở... Mỹ. Lên đây Tí tui gặp một
số cây viết cho Non Sông, nhờ vậy mà đường đi nước bước cũng có người chỉ
dẫn đỡ tốn giờ tìm hiểu, nào là không được U turn, nào là muốn đến đó thì đi
như thế nào, nào là tiệm ăn nào ngon nhất v.v.... Đến bất cứ một thành phố nào,
mình cũng nên mua một bản đồ cũng như một cuốn sách nói về các nơi nên đến
thăm chơi của thành phố đó thì mình sẽ bớt bị lạc đường, bỡ ngỡ.

Có một lần Tí tui đi chợ Alberson thì thấy một thiếu nữ thật duyên dáng
đang soát các quầy hàng. “Ồ, giống người Việt nam quá...”, thế rồi Tí tui tìm

cách sàn qua sàn lại trước mặt cô ta như là Mike Tyson đang kiếm cách đánh boxing với... Madonna, mục đích chỉ là thấy cái bảng tên cô ta đeo có phải người Việt nam không mà thôi.

Sau khi thấy bảng tên là người Việt thì Mike Tyson Tí tui cười nhẹ một cái và cô nàng Madonna cũng cười nhẹ lại một cái...

— Excuse me, are you Vietnamese?

— Yes...

— Chào cô, tui mới từ Cali lên, trên này ít thấy người Việt làm cho tiệm Mỹ như ở dưới Cali...

— Ủa, anh từ Cali mới lên hả? Dưới Cali chắc vui lắm há? Lên này thấy buồn không?...

Trời đang lạnh bỗng ấm áp khi một bông hoa cất tiếng cười.... Nói chuyện vui vẻ khoảng 8 phút sau thì cô nàng phải đi làm việc.

— Lần này chắc không tiện, lần sau anh đến đây đi chợ nữa thì em cho số phone...

Rồi cô nàng cười nhẹ và bỏ đi làm Tí tui ngẩn người..., thế đấy, lại người... Washington, chợ của người ta chứ chợ mình đâu mà nói câu... phũ

phàng vậy...

Washington lúc nào cũng lạnh lạnh tựa Đà Lạt. Đường xá lại nhỏ và hẹp chứ không rộng rãi như California. Máy hôm đầu lên đây lái xe Tí

tui bị người ta bấm còi hoài vì cứ U turn trong khi ở đây không có cho U turn. Mỗi lần lái xe U turn vòng lại thì bực làm sao, cứ phải lái vô trong parking tiệm hoặc nhà người ta rồi mới quần ra, mất thời gian thì thôi.

Vì trời lạnh nên trên này ai mà ngủ thì đả lăm, cứ như là muốn yên giấc... ngàn thu. Tí tui có một cái mẹo nhỏ giúp cho những ai mê ngủ. Thí dụ như sáng mình để alarm dậy 6:30 A.M. để chuẩn bị đi học hoặc đi làm thì mình nên để alarm khoảng 6:00 A.M. Rồi mỗi sáng lúc đồng hồ reo lúc 6:00 A.M. thì mình đập cái bụp vào đồng hồ cho nó... cảm rồi mình ngủ tiếp, khoảng 10 phút sau nó sẽ bíp bíp nữa thì mình cũng... bụp một cái rồi ngủ tiếp, rồi 10 phút sau lúc nó bíp lần thứ ba thì mình cũng... bụp một cái nữa rồi mình hãy bò dậy, lúc đó sẽ tỉnh ngủ và không còn luyến tiếc nữa. Đừng bao giờ để alarm reo cách nhau 5 phút vì mình sẽ ngủ

không yên, trong bụng cứ lo lo, nhiều lúc ngủ mới 2, 3 phút thì đã he hé mền nhìn coi đồng hồ còn mấy phút, nhiều lúc thấy còn có 1 phút nữa thì nó sẽ reo thì mình lật đật trùm mền lại ráng ngủ cho hết... phút cuối cùng.

Ai có ghé Washington thì nên dừng chân đến thành phố Seattle, thành phố chính của Washington. Seattle với nhà cao cửa rộng như thành phố Los Angeles của California. Từ trên Space Needle ta có thể nhìn thấy hết thành phố Seattle. Trời mùa đông ta khoác áo lạnh vào rồi đi dạo phố downtown thì tuyệt. Mưa phùn lất phất cả ngày, ghé vào Seattle Best Coffee hoặc bất cứ một coffee shop nào mua một ly cà phê để nhấm nháp trong lúc trời lạnh thì thật là tuyệt vời. Nếu có ghé qua phố Việt nam thì lựa lúc trời mưa mà ghé vào quán food to go kiêm tiệm sách kiêm quán cà phê, có cái tên rất lạ là ” Cà phê Bưu Điện”, làm vài hớp cà phê, nhìn ra trời mưa lâm râm thì mới thấm thía nỗi... cô đơn, mới nhớ về Cali.

Ai cũng bảo ở Seattle một thời gian thì sẽ nhớ Cali và muốn quay trở về nhưng Tí tui chưa cảm thấy điều đó bây giờ. Tuy nhiên cứ mỗi lần bay về Cali là lòng Tí tui rộn lên.

Cali với bầu trời gần như lúc nào cũng trong sáng chứ không âm u như WA. Cali với những hàng quán tha hồ cho mình ăn hàng chứ không phải lái 30 miles để tìm một tô phở ngon. Cali với hàng chục tờ báo Việt ngữ hàng ngày chứ không phải đợi cuối tuần mới chạy 30 miles lên Seattle cầm về 2, 3 tờ báo Việt ngữ. Cali với những người bạn sinh hoạt hàng chục năm nay lúc nào cũng tinh nghịch, chọc phá..., nhưng Cali không có free state tax như WA, Cali cũng không có mua 5 đồng mà được tới 10 vé Lotto để dễ trở thành triệu phú như WA, và Cali cũng là nơi cho mình nhiều nhức đầu nhất chứ không có những phút thanh thản, sống với lòng mình như WA...

— Dậy, dậy đi Tí Tiêu Tụy,... dậy... dậy...

Tiếng hai ông bà chủ nhà gõ cửa âm âm..., mới 5:30 sáng mà làm gì ồn ào vậy???

— Cái gì vậy?

— Tuyết... tuyết rơi kia...

Tí tui bật dậy. Ô, tuyết kia, tuyết rơi kia, đẹp quá. Mười một năm sống ở miền Nam Cali nắng ấm có bao giờ mình thấy tuyết đang rơi đâu. Chỉ thấy tuyết rơi trong phim ảnh hoặc thấy tuyết đã rơi sẵn dưới chân mình ở Big Bear, Lake Tahoe mà thôi. Giờ mới đích thực mình thấy tuyết rơi. Thế rồi ai nấy mặc áo lạnh hì hục cào tuyết ra khỏi xe, rồi chạy thật chậm vì đường khá trơn. Đi làm mà Tí tui cứ chạy ra nhìn qua cửa kính ngắm tuyết rơi, đẹp, đẹp quá. Ở xứ lạnh này, mỗi khi có tuyết rơi vào ngày đầu tiên, người ta hay ở nhà để ngắm tuyết, thưởng thức vẻ đẹp của mùa đông. Từ trên lầu cao nơi sở làm, Tí tui thấy hàng chục chiếc xe lui ra một cách

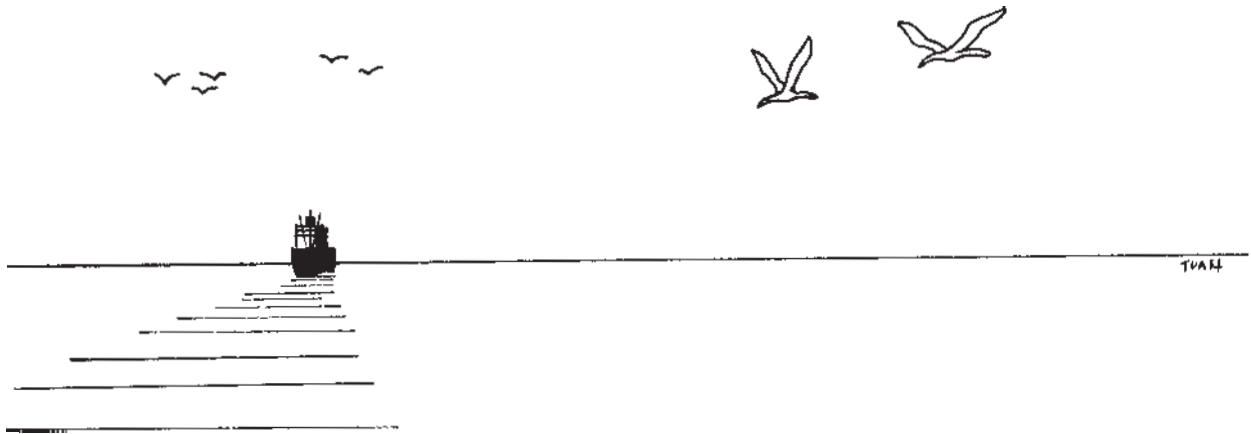
khó khăn từ chỗ đậu của mình. Có xe hai bánh xe trước cứ quay tại chỗ trông thật tức cười, nhiều xe cứ trượt qua trượt lại thiếu điều đâm vào xe khác. Buổi chiều đi làm ra, ai nấy lại cào tuyết ra khỏi xe mình nữa. Ở xứ lạnh học được nhiều bài học mới, chẳng hạn xe mình mà kính bị đóng băng thì chớ có dại mà lấy nước nóng đổ vào là nứt kính xe liền, phải chế nước lạnh mới tan băng, nếu chạy đường xa thì trong xe nên có theo cái mền vì lỡ kẹt xe hoặc xe chết máy thì mình... đắp mền đợi cảnh sát..., ngộ ời là ngộ...

Trường University of Washington thật rộng và đẹp. Phòng computer lab đây các sinh viên ngồi “chat” trên internet, email cho bạn bè, sướng thì thôi. Thuở trước đi học Tí tui làm gì có cái thú đó. Internet giờ giúp mọi người gần lại với nhau.

Gần Tết rồi, năm nay các sinh

viên Việt Nam đứng ra tổ chức Tết và được nhiều người ủng hộ. Nhìn các anh chị em họp hành, vạch chương trình, vận động, vượt qua những khó khăn mà Tí tui thấy thật cảm phục. Tết này Tí tui lại có dịp tham dự hai chợ Tết, một ở Orange County, Cali và một ở Seattle, WA. Giờ này dưới Cali, anh chị em cũng đang ngày đêm lo tổ chức cho hội Xuân 97 sắp đến và cũng sắp... cúng như mọi năm để cầu trời xin đừng mưa vào hai ngày tổ chức hội Xuân. Giờ này dưới Cali anh chị em trong Non Sông đang đánh máy, đang lay out, đang xin quảng cáo, chạy lo vất vả cho mỗi kỳ có tiền in Non Sông....

California — Washington, nơi nào cũng đáng yêu thật nhiều và ghét thật... ít, thương nơi này nhưng lại nhớ nơi kia... Rồi không biết còn biết bao nhiêu tên độc thân như mình đang thả hồn nơi xứ người xa lạ nhỉ? □

Đuối Âm

Ta về tìm thoảng hương xưa
Thân thương cũng mất buồn đưa những buồn
Đôi chân bước giữa cõi nguồn
Dư âm là những vở tuồng đã xa...!!!

Chiều Xưa, Chiều Nay

Chiều xưa nắng đỏ thềm hoa
Chân ai khua gấc lụa là hương bay
Thềm hoa nắng đỏ chiều nay
Hương xưa đã vắng vàng cay một chiều...!!!

Gã Da Vàng

Gã Da Vàng, về quê thăm quá khứ
Ôm trong lòng, bao nỗi nhớ thương dư
Rồi thực tế, làm gã ta ứ hự
Cho tâm hồn, từng mảnh vỡ tan hư...

Gã Da Vàng, chiều nay nơi viễn xứ
Ngồi gục đầu, nghiền ngẫm chuyện thực hư
Rồi giận đời, xót thương mình lữ thứ
Lệ chưa trào, sao môi mẫn rồi ư...!!!

Quách Cường , Calif., 08/196

Hạt Đậu Phộng (2)

Tôi và em là hai nửa hạt đậu phộng
trời cách chia từ thuở lạc dương trần
Dù tìm em khắp đất trời cao rộng
bước chân người chưa hết nổi phân vân.

Muốn gặp nhau, nhưng ngàn điều khó nói
mỗi tấm tình là mỗi khúc đi quanh
trí bảo đợi mà sao lòng cứ vội
em là bài thơ...
... tôi viết mãi chưa thành.

Em rất gần mà xa thật xa
làm sao tôi tỏ hết hoan ca
mỗi lần tôi ngỡ là tôi gặp
em đến... nhưng rồi em đi qua

Tình mở hương nồng, lòng chờ nắng rạng
ngàn câu thơ không đủ một môi cười
tim đập rộn mỗi khi người thấp thoáng
lại đong buồn mắt hạt hăng chơi vơi .

Tình ngoài ba mươi có lắm điều khó nói
ngàn phân vân, e ngại, ngập ngừng.
Tuổi mười bảy đầu vạn lần bối rối
cũng dễ hơn nhiều khi ngỡ ý trung nhân.

Tình khó ngộ nhưng mái đầu tóc bạc
Lời nồng hương sao tỏ hết cho người
Trên biển yêu thương vẫn vụng về chết khát
Nhưng hạt đậu nào vẫn lạc lửng xa khơi.

Nguyễn Đăng

Xem tranh Thái Tuấn

Nguyễn Đông

Có hai điều vẫn thường gây chướng ngại cho chất nghệ thuật tạo hình: *cái trang trí* và *cái văn chương*.

Khuynh hướng trang trí đánh lạc vẻ đẹp tạo hình thành một thứ đẹp trang trí hình thức, bề ngoài, một thứ đẹp không thiếu ngon lành, nhưng thiếu sinh khí, một thứ đẹp trơ trên, mới đầu thì bắt mắt, nhưng rồi làm ngủ cảm thức thưởng ngoạn ngay sau đó.

Khuynh hướng *văn học* chỉ nhằm đưa tác phẩm tạo hình ra ngoài cái biên giới ý nghĩa tạo hình của nó: vẻ đẹp lý tưởng, trong chiều hướng đó, được thay thế bằng những bóng dáng của một *thứ đề tài văn chương*, hay đúng hơn chỉ là một thứ *chữ nghĩa* làm bằng những hình ảnh thu nhặt ghi chép sao cho những đôi mắt đã quen và chỉ cần tri giác những gì xảy ra trong đời sống thường ngày có thể đọc được tác phẩm một cách dễ dàng. Những hình ảnh có thể đọc được ấy sẽ đưa người thưởng ngoạn vào câu chuyện bằng hình hơn là đưa vào sự thưởng thức trong tinh thần tạo hình. Những hình ảnh ấy làm tác

phẩm trở nên một thứ minh họa. Với một đề tài ấy lấy làm thí dụ như *Mùa Thu* chẳng hạn, cái nhìn văn học sẽ chỉ nhằm đọc qua những hình tượng cụ thể như là một bầu trời, hay những chiếc lá rụng, hay một loài hoa nào đó, hay một nhan sắc nào đó trong tình trạng tượng trưng cho mùa; trong khi nếu giả như thật sự những hình tượng như thế đó có mặt trên tác phẩm thì cũng chỉ có mặt như một cái cơ cụ thể — cái cơ giản dị và tầm thường như chính cái cụ thể tính của tác phẩm — còn tất cả ý nghĩa tạo hình được mong mỏi đánh thức thì hoàn toàn nằm ở bên kia vòng rào cụ thể của cái cơ. Cái cơ chỉ để làm một cách bắt đầu lên đường, và đòi hỏi được quên đi.

Trong căn phòng ẩm cứng với một số ít diện tích để treo tranh và một số đèn rọi nhiều lắm cũng chỉ vừa đủ sáng, khoảng hơn 10 tác phẩm của Thái Tuấn đã cho tôi các thích thú đồng tình về một cố gắng nào đó để không ngớt chống chọi với cái cơ cụ thể nói trên, cái cơ chỉ được mượn tạm để bắt đầu tác

phẩm. Vâng, để bắt đầu tác phẩm thôi, để khởi hành thôi. Vì, cho dù bức tranh đã được hoàn tất và được ký tên, đã hiện diện ra đó như một đồ vật, thì qua cái bức tranh — cái món đồ vật cụ thể đó — tác phẩm thật sự vẫn không ngớt được tiếp tục làm việc trong tâm hồn người vẽ tranh, cũng như không ngớt được tiếp tục sống và chuyển biến trong tâm hồn người xem tranh. Và sức mạnh (khả năng gây xúc cảm) của tác phẩm còn tiếp tục toát ra mãi ngày nào nó còn đánh thức được ý niệm tạo hình ở mỗi cơ hội bất gặp cuộc trao đổi đối thoại qua ngõ của những thị giác.

Những bức tranh đều có hình tượng cụ thể, đều có đề tài là thế này hay thế nọ, nhưng cái sẽ đánh thức óc thưởng ngoạn không bao giờ được tìm thấy trong những đề tài ấy, mà trái lại chính là trong cái không khí đặc biệt toát lên từ những vùng màu tối hay những khoảng sáng, như những hương thơm của bông hoa. Một vài bức — như bức phong cảnh có con đường phố treo ở góc trong,

hay bức khỏa thân (độc nhất trong phòng) — hãy còn vương cụ thể tính của đề tài và đồng thời hơi nặng những màu sắc ngon mắt; nhưng đây là những bức ít nhất Thái Tuấn nhất. Chỉ riêng ở những bức này, cái không khí đặc biệt nói trên rất ít khi được đánh thức.

Trong những bức còn lại, phần lớn những khoảng màu rộng của Thái Tuấn đều thành công. Thật ra tôi không biết có nên gọi là những “khoảng màu” hay không, vì mặc dầu ông đã làm việc đủ để có những màu “đẹp,” những khoảng rộng với sắc độ thay đổi tinh vi thường dẫn khởi một không khí, cái không khí mà người ta sẽ có thể có khuynh hướng gọi là một thứ *nostalgie*, nếu muốn dùng cái *ngôn ngữ văn học*, để có một cách chỉ định một thứ không khí tự tại, một thứ không khí

dư đủ sức sống riêng để có thể làm người xem lãng quên màu sắc cụ thể của nó. Trên những khoảng rộng *màu sắc* — *không khí* ấy, những dấu nhấn sáng hiện ra như những dấu nhấn của một cảm thức lẻ loi.

Trong hội họa, bố cục vẫn là một thứ quan niệm bắt buộc cụ thể. Có lẽ chỉ trong phong trào nghệ thuật trừu tượng mới có một khuynh hướng tìm cách bỏ trốn bố cục, khuynh hướng mà người ta đã tạm gọi là *vô tiêu (afocal)*, không có tiêu điểm, nghĩa là không có bố cục. Trong tất cả trường hợp khác, bố cục luôn luôn là một vấn đề, đòi hỏi giải pháp riêng của người sáng tạo. Những dấu nhấn đã để lộ một quan niệm của Thái Tuấn về bố cục, một cách sử dụng ánh sáng để chỉ nhằm gợi hơn là cho đọc thấy một sự diễn tả.

Cái nhìn *văn học* có thể mặc tình

khám phá những dấu nhấn ấy như những dấu chỉ lẻ loi: một hình bóng quanh quẽ, một cái cây đơn độc, một chiếc thuyền con, một bông hoa, một điểm sáng nhỏ nhoi khiếm tốn không đủ soi tỏ những nền rộng hoài hương. Nhưng tôi nghĩ nghệ thuật của Thái Tuấn được cảm thông bên ngoài những hình tượng cụ thể ấy. Cũng như vẻ đẹp của tranh Thái Tuấn sẽ được nhìn ngắm vượt ngoài những giải pháp kỹ thuật mà ông có khuynh hướng giản lược trong số ít màu sắc và ánh sáng quen thuộc cùng với nét vẽ của riêng ông. Tôi bỗng nghĩ tới bức tranh *Hóa Thân*, cách đây đã lâu rồi, mà tôi đã rất thích hồi đó: ở phòng tranh của Thái Tuấn ngày nay, trong từng bức tranh, tôi cũng có cảm tưởng như bắt gặp được sự hóa thân hay nhập thể của cảm thức mỹ thuật, trong mỗi trường hợp riêng lẻ.

Ghi Chú Thêm Về Thái Tuấn

Huỳnh Hữu Ủy

Những ai có lưu tâm về hội họa và yêu thích nền nghệ thuật Việt Nam hiện đại có lẽ đều vui mừng khi dự án Thái Tuấn do hội VAALA và tạp chí *Thế Kỷ 21* tiến hành tổ chức đang bước tới những phút chót. Triển lãm tranh Thái Tuấn sẽ mở cửa ở Hoa Thịnh Đốn vào giữa tháng Chín, vào dịp đó tập album Thái Tuấn sẽ được giới thiệu, rồi những buổi ra mắt sách và gặp gỡ với Thái Tuấn sẽ được tiếp tục ở các địa điểm khác: Los Angeles, Montréal, Paris.

Là một người mê hội họa, đặc biệt quan tâm đến các sinh hoạt

trong lĩnh vực này, thường xuyên để ý đến sự hình thành và phát triển của nền nghệ thuật Việt Nam hiện đại, tôi chờ đợi những ngày sắp đến với nhiều niềm vui và hy vọng. Tôi đã có vài dịp ghi chú về Thái Tuấn hồi còn ở trong nước cũng như trên một ít tạp chí ở hải ngoại, nay nhân dịp này xin chú thích thêm vài dòng nữa về người họa sĩ mà tôi cho là có một vai trò khá đặc biệt giữa nền nghệ thuật mới của đất nước.

Khuôn mặt của Thái Tuấn nổi bật giữa nền nghệ thuật đương đại, giữa những chân dung khác nhưng

Nguyễn Tư Nghiêm, Bùi Xuân Phái, Nguyễn Trung, Nguyễn Phước, Trịnh Cương, Nguyễn Gia Trí... Đó là một điều hết sức rõ ràng rồi. Tôi chỉ muốn nói thêm: Thái Tuấn là một họa sĩ đam mê nghề vẽ của mình, đã hiến hết đời mình cho thế giới của cái đẹp một cách vô cùng trân trọng. Suốt hơn bốn mươi năm qua, Thái Tuấn chậm rãi bước đi giữa sơn, cọ, giá vẽ và bút mực một cách năng nổ nhưng giản phác, bình đạm. Cung cách ấy hẳn nhiên là đã phát lộ từ chiều sâu của một thế giới tinh thần đã được tinh lọc. Thái Tuấn

ít nói, nhỏ nhẹ và khi cầm bút vẽ hay viết đều phát biểu rất khiêm tốn, tự nhiên và thanh tĩnh.

Nơi căn nhà nhỏ của anh trong một con hẻm ở khu đường Yên Đỗ (xóm Tân Định) đi vào, tôi được dịp quen biết Bùi Xuân Phái, rồi sau đó được nói chuyện, gặp gỡ, trao đổi rất nhiều lần với anh Phái, và vào những ngày ấy tôi có một chút nhận xét về hai người nghệ sĩ này: họ khá giống nhau ở cung cách sống đơn giản, tử tế và khiêm cung, thường giúp đỡ những bạn văn nghệ khác, không chiếu trên chiếu dưới, không bao giờ lạm dụng tiếng tăm và cây bút của mình đối với người khác. Bùi Xuân Phái vẽ dễ dàng hơn Thái Tuấn, lúc nào cũng vẽ được, bạ gì cũng vẽ được; Thái Tuấn thì có hơi khác, vẽ cẩn thận và đảm thắm. Nhưng điều đáng kể là cả hai cây cọ này đã xây dựng được thế giới riêng của mình một cách thực độc đáo, riêng biệt và đầy cá tính.

Điều này mới trông có vẻ đơn giản, vậy mà không phải dễ đâu, bởi vì khi đề cập đến thế giới riêng của họa sĩ chính là vấn đề bút pháp. Bút pháp là tất cả khí lực từ đáy sâu của tâm hồn, cùng với sự đầu tư lâu dài của việc tìm kiếm, nghiên cứu, học hỏi của nghệ sĩ. Bút pháp là nét và màu, là bản lĩnh và sự độc đáo của riêng mình. Có người suốt đời đi tìm và chẳng bao giờ tìm được cái gì riêng cho mình. Bùi Xuân Phái và Thái Tuấn thì khác: khi đến với nghệ thuật, ngay từ những bước chập chững đầu tiên cách đây đã nửa thế kỷ, họ nhìn sự vật rồi nhìn vào chính lòng mình, và họ bắt gặp ngay con đường và tiếng nói của mình. Rồi cứ thế, họ tiếp tục đi. Cái tài tình của Phái và Thái Tuấn là nếu cũng như thế mà ở một người khác thì có thể rất đơn điệu, nhàm chán, nhưng ở họ lại tỏa ra cái sức mạnh thu phục và quyến rũ rất sâu thẳm. Có những

bức tranh của Thái Tuấn và Bùi Xuân Phái, tôi nhìn ngắm mãi năm này qua năm khác và chẳng bao giờ thấy chán, quả là thực lạ lùng. Cái khéo tay đối với một người cầm bút vẽ là cần thiết, nhưng khéo tay chưa đủ để làm thành bút pháp. Đôi lúc, cái vụng về lại tỏa ra được ánh sáng của một bức thầy có nội lực thâm hậu. Tôi mê và khoái cái vụng và thô trong tranh của Phái và Thái Tuấn.

Cả mười năm nay, từ lúc Thái Tuấn di cư sang Pháp, tôi chưa được gặp lại. Mặc dù vậy, chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc với nhau qua thư tín, một đôi lần với nhau qua thư điện thoại viễn liên. Bức tranh nào mới vẽ của anh, tôi cũng được xem qua tấm hình chụp lại. Tôi rất mừng mà thấy anh có một sức làm việc bền bỉ tuyệt diệu: sắp bước vào tuổi tám mươi, anh vẫn chưa run tay, nét và màu luôn luôn sắc sảo, tỏa ra một khí độ đặc biệt. Năm trước, nhận được tấm hình chụp bức tranh vẽ một

thiếu nữ của anh mà tôi rất thích, sau đó tôi thấy anh in lại trên tạp chí *Thế Kỷ 21*, số xuân Bính Tý. Hồi thăm vài chi tiết chung quanh tấm tranh này, tôi được biết trong kỳ triển lãm ở vùng Loiret, có ba mươi họa sĩ các nơi gửi tranh đến, gồm cả chuyên nghiệp lẫn tài tử, bức này đã được hội đồng giám khảo tặng thưởng *Premier prix de la peinture* vì họ cho là mới lạ bởi tính cách đơn giản và sự tĩnh lặng của nó. Tôi cũng thấy như vậy, và càng thêm tin rằng người ta vẫn có thể đồng cảm trước cái đẹp: chính là cái nhìn có tính cách chia sẻ của tôi và hội đồng chấm giải kia trước bức tranh này.

Cái vụng về thanh nhã trong tranh Thái Tuấn từ bao nhiêu năm nay đã chinh phục tôi và biết bao nhiêu người yêu tranh của anh ở trong nước, thì nay cũng đã có dịp chinh phục một số người phương Tây nữa. Quả là, cái riêng, cái chung của con mắt và tấm lòng trước cái đẹp vẫn có quy luật của nó vậy.

THÁI TUẤN Tuyển Tập tranh và tiểu luận

100 trang giấy trắng mịn, khổ 9" x 12", với 30 tranh mới nhất và 20 bài tiểu luận về nghệ thuật tạo hình (trong đó có năm bài được dịch sang Anh ngữ) của Thái Tuấn, cùng các bài nhận định, giới thiệu, đề tặng của Huỳnh Hữu Ủy, Nguyễn Đồng, Võ Phiến, Lê Uyên Phương.

Giá: US\$32.00 (thêm US\$1.50 cước phí: trong nước Mỹ, hạng tư; ngoài nước Mỹ, tàu thủy). Ngân phiếu đề trả cho "VAALA".

PHIẾU ĐẶT MUA SÁCH THÁI TUẤN

Họ tên: .....

Địa chỉ: .....

Điện thoại: .....

Đính kèm chi phiếu/lệnh phiếu US\$..... trả cho "VAALA".

Liên lạc:

VAALA, 11022 Acacia Pky #A, Garden Grove, CA 92840 USA

ĐT (714) 638-9510. Fax (714) 638-1944

Cắm hoa

Kiểu cắm: Trời đất vĩnh viễn tồn tại

I. Vật liệu:

1) Hoa: 4 cành tùng bách (1 cành cao, 3 cành nhỏ); 2 cành thiên đường điều

2) Bình cắm: Bình sứ dạng vuông dài

II. Thực hiện:

— Tùng bách tượng trưng cho sự lưu lại tình cảm của lứa đôi muốn yêu nhau cho đến trăm năm và cũng là loại cây diễm đạt được ước nguyện của mọi người.

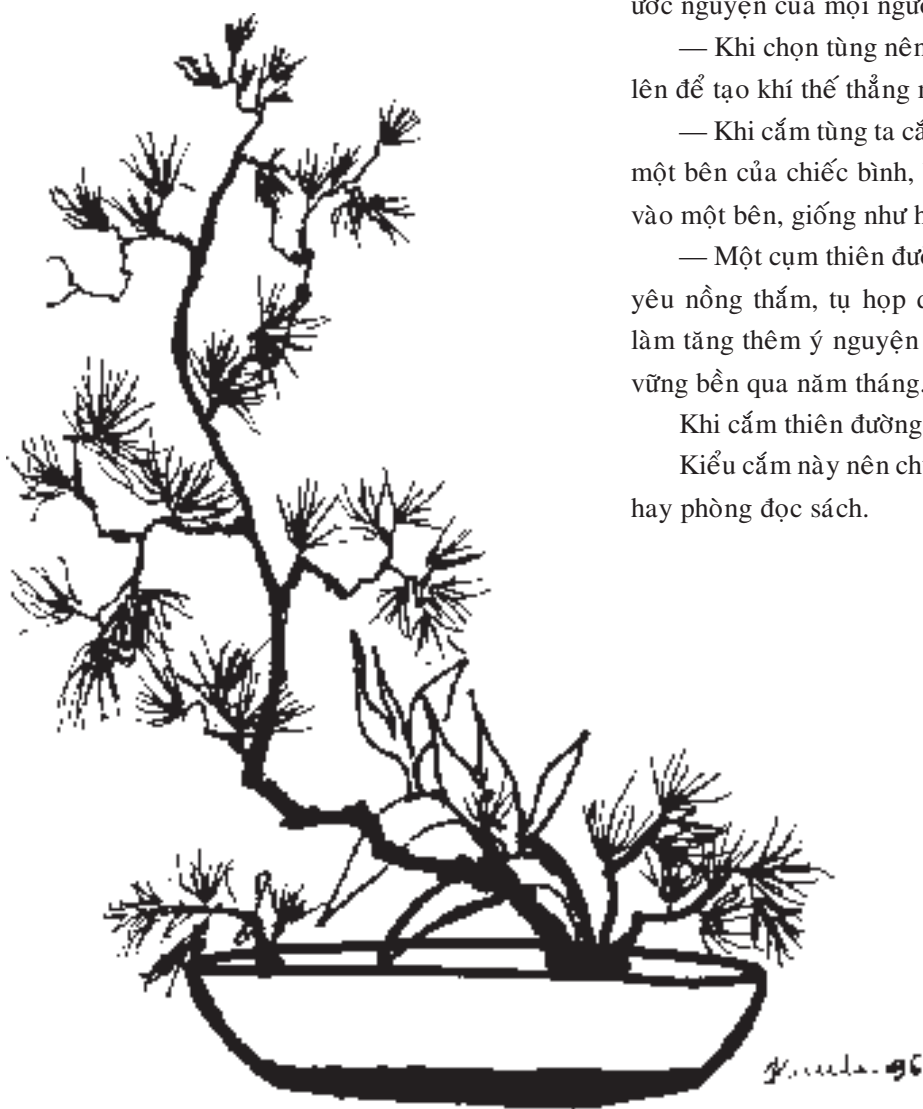
— Khi chọn tùng nên chọn cành lá hướng lên để tạo khí thế thẳng mạnh.

— Khi cắm tùng ta cắm một cành nhỏ vào một bên của chiếc bình, ba cành còn lại cắm vào một bên, giống như hình vẽ.

— Một cụm thiên đường điều biểu lộ tình yêu nồng thắm, tụ họp dưới cành tùng càng làm tăng thêm ý nguyện muốn tình yêu được vững bền qua năm tháng.

Khi cắm thiên đường điều ta cần bỏ lá đi.

Kiểu cắm này nên chưng bày ở phòng ngủ hay phòng đọc sách.

Đò Chiều

Thu Nguyệt

University of Washington

Tiếng mái chèo khua động trên mặt sông chiều lặng lẽ. Nước êm đềm chảy, chảy xuôi về nguồn xa thăm thẳm. Cô gái bước nhẹ nhàng từng bước với đôi chèo trên tay đưa con

xuồng nhỏ rời khỏi bờ. Tà áo bà ba bay phát phơ trong gió, cô sửa lại chiếc nón lá trên đầu, và

nhỏn miệng cười nhìn đàn vịt bơi theo đám lục bình. Lâu lắm rồi lũ khách mới trở lại bến sông cũ, con đò vẫn còn đó, lòng lũ khách dậy lên những bồi hồi.

— Nè cô ơi, làm ơn cho tôi qua giang qua bến sông.

Cô gái chột ửng hồng đôi má nhìn lũ khách. Chiếc xuồng nhỏ ngoan ngoãn theo vào bờ và lặng im chờ đợi.

— Xin hỏi anh về đâu? Hàng The hay Kinh Tư?

Lũ khách thoáng nhớ lại giọng quen quen năm nào trên bến sông này, người con gái với hai bím dài thơ dại tiễn đưa. Thoáng đó mà 10 năm, lũ khách xa quê mẹ, xa con kênh dài chảy mãi, xa mảnh ruộng hẹn hò, và xa con đò nhỏ đợi chờ trời chiều rước khách. Ánh mắt đó, nụ cười kia, cô gái có nét hao hao giống Nhạn.

— Dạ, tôi về Bà Lang thưa cô.

Cô gái cười buồn để che đôi mắt đong dòng tâm sự. Tiếng cô nghe ngọt ngào và thân thương quá. Sao lại là anh mà không là một em gái nhỏ tuổi lên năm hay một em trai vừa tròn tuổi sáu?

— Mời anh xuống xuồng em xin đưa qua bến sông.

Giọng cô gái thanh tao dễ mến, lũ khách lên nhìn, chiếc nón quay đưa, bờ tóc quăn che vành môi mộng.

— Anh không ở nơi này?

Lũ khách đoán trước cô gái sẽ hỏi, sẽ bắt lũ khách kể lại chuyện Đò

PhotoDisc

Chiều Năm Cũ. Cô gái thật thà và đẹp đáng ngao. Lữ khách chợt buồn dạ không dám gieo vào lòng cô một nỗi niềm đau thương của kẻ lạ nên vội cười nhạt lắc đầu.

— Dạ, tôi ở nơi này từ tấm bé.

— Anh không giống người quê em.

Cô gái nói giọng hờn trách, phải chăng em đã biết rồi chuyện của lòng anh? Lữ khách thăm hỏi vu vơ.

— Người quê em thế nào?

Cô gái cúi mặt thẹn thùng đáp:

— Người quê em không biết nói dối!

À, thì ra cô gái khôn ngoan đến thế, gương mặt sáng tựa trăng rằm ấy rất hợp. Lữ Khách đưa tay múc lên giọt nước mát. Cô gái khẽ cười, đôi mái chèo vắn đầy đưa, lữ khách say mê nghe cô kể lại quê mình.

Xóm đó, làng trong em rất thích. Có nhiều cánh cò bay dập dờn chiều bóng ngả nhớ thương. Cây mận say quần nhánh năm em tròn 6 tuổi. Mẹ bảo mận tiên chớ ăn vội, em dạ rồi lên mẹ hái những trái mận xanh, anh biết không, thật là ngọt. Gió lùa, bông bưởi trắng thoảng đưa hương. Em xõa tóc mình bên bờ sông gội vào đầu làn hương dịu dàng ấy. Ba rầy “con bé nghịch quá đi thôi!” Em vụt cười chạy khuất sau hàng cây.

Anh còn nhớ, hàng dừa xanh nổi đôi bờ hai thửa ruộng? Nó bây giờ cao lớn, lá mọc um tùm, sai trái quanh năm. Với ngày tháng, em đi học về ngang rử nó làm bạn, và hai đứa chuyện trò vui rất lạ. Nó dật dờ che mát dòng sông, em xuống tắm ngập lặn chao nghiêng đôi cánh trắng.

Chuyện thuở nhỏ qua mau theo năm tháng. Em lớn dần, lìa xa bè bạn và ngôi giáo đường quen thuộc, khi bóng sân trường đầy ắp lần roi Cộng Sản và rác rưởi tanh hôi. Em tiếp nối bao người đi trước, cột mái chèo đưa con xuống nhỏ sang sông. Anh thấy đó: mẹ già gồng gánh bán cải không đủ ăn, chị sáu nâu vắn ở mãi trong lồng thảm khóc, anh học trò vác củi

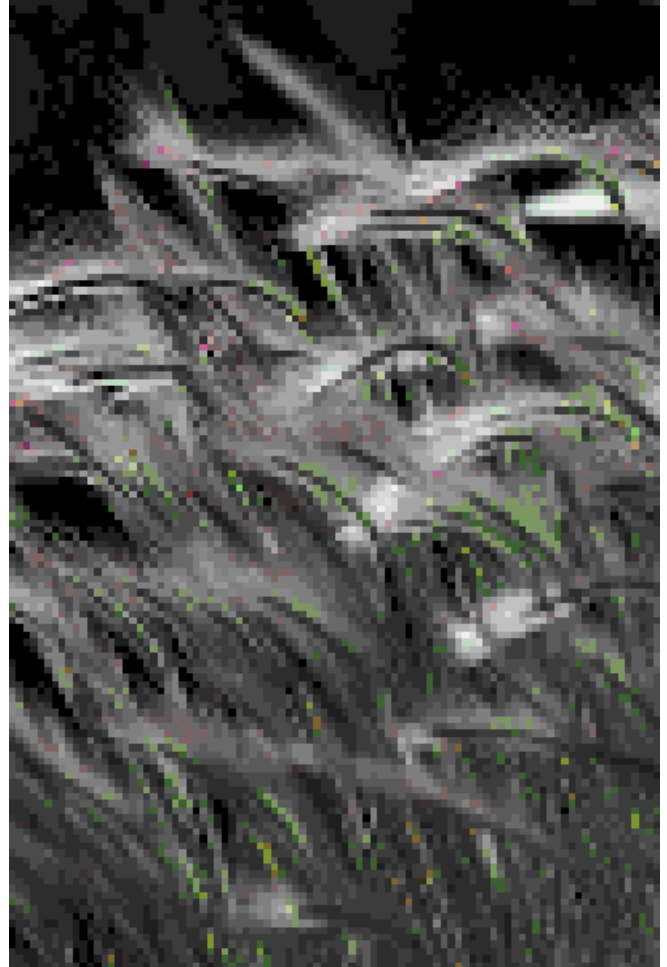
làm thuê gây thân ốm yếu. Vì tổ quốc, vì quê hương yêu dấu. Họ không rời đất tổ ông c, sống núp che dưới bàn tay hung bạo của kẻ cầm quyền. Bao đêm qua, dòng sông mình chở đầy nước mắt, tiếng côn trùng rên rỉ giữa sương khuya. Dạ u mông tơi đứng trước sân nhà, cũng ủ rũ trong màn trời u tối.

Lữ Khách chợt tắt nụ cười trên môi khi nghe xong câu chuyện. Cô gái hất mái tóc rồi đi xuống cột bến. Lữ Khách nán lại vài giây kể cho cô gái nghe về tâm sự của chàng trai lạ, sau 10 năm trở lại quê nhà. Anh về đây, tất cả đều thay đổi. Nhận bây giờ đã chấp cánh bay xa, có chồng con đàng, làm dâu cụ hồ. Con đò chở nặng tình sầu, anh giờ mới biết nhờ em chỉ giùm. Khóc gì đây hỡi mây trời? Em tôi đang ngậm vành môi ướt mềm.

Cô gái đỡ chiếc nón vẩy chào lữ khách.

— Anh khách ơi, nhớ đi đò em nữa nhen!

Lữ khách nhìn lại rồi quay bước. Đường về thôn còn xa dịu vội, lòng chợt thấy cô đơn qua từng ngôi nhà lá ọp ẹp lưa thưa. Ánh mắt bị cay nồng trong khói lam chiều quê mẹ, lữ khách bước, và bước thẫm lặng trên lối nhỏ yêu thương. Bến sông lững lờ con nước chảy, cô gái lại chèo đò đưa rước khách... □

PhotoDisc

PhotoDisc

MỘT GÓC TRỜI QUÊ HƯƠNG

Anh Nguyễn

Trời vào hạ, khí trời đang nóng bức chợt kéo đến từng áng mây u ám, rồi theo sau là từng cơn mưa rào đổ xuống. Giật mình thức giấc, Đông Thọ nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường. Chết thật! Đã hai giờ trưa rồi, hôm nay có hẹn với nhỏ Quy Lộc đi chơi vũ cầu mà Thọ ngủ quên lúc nào không biết. Mặc vội bộ áo quần thể thao vào người, chụp lấy cây vợt treo trên tường, Đông Thọ vừa dắt xe đạp ra cổng, vừa nói với mẹ:

— Mẹ ơi! Con đi chơi vũ cầu với nhỏ Lộc mẹ nhé, Mẹ đừng chờ cơm con nha mẹ.

Rồi không kịp để cho mẹ nói lời nào, Đông Thọ đã gọn gàng trên chiếc xe đạp màu hoa cà chạy thẳng ra đường.

Trời vừa dứt mưa nên đường xá vẫn còn trơn ướt. Hàng me dài xanh mát dọc hai bên đường, những giọt nước mưa đọng lại trên lá, tiếng ve kêu, màu hoa phượng đỏ đã làm cho Đông Thọ không muốn vội vã đến nhà

Quy Lộc nữa, nàng nhủ thầm: Trước sau gì cũng đã trễ, mình cứ thong thả đi vậy. Đông Thọ vừa đạp xe, vừa hát nho nhỏ: “Con đường trơn ướt em đi chiều nay. Từng hàng me xanh...” Mãi lo ngắm cảnh hai bên đường, Đông Thọ vô ý đụng phải một nhánh cây rơi giữa đường. Nàng mất thăng bằng và ngã lăn xuống đất. Lồm cồm ngồi dậy, nàng nghe tiếng của ai đó hỏi:

— Cô có sao không vậy? Tôi đi phía sau lưng cô, thấy cô sắp đâm vào nhánh cây đã lên tiếng gọi mấy lần nhưng mà hình như cô không nghe thì phải.

Người thanh niên lạ mặt đó vừa nói vừa đỡ Đông Thọ đứng dậy. Đông Thọ bẽn lèn trả lời:

— Không sao anh ạ, nhưng mà chiếc xe đạp của Thọ hình như bị sút dây sên rồi mà Thọ thì chưa có gắn bao giờ. Anh chỉ giúp Thọ với.

— Thôi để tôi làm cho. Chuyện nhỏ thôi mà!

Chỉ thoáng sau, xe Thọ đã sửa xong. Nàng cảm ơn người thanh niên

đó rồi vội vã đến nhà Quy Lộc quên cả hỏi tên anh ta. Khi đến nhà Quy Lộc thì đã gần ba giờ, tưởng thế nào cũng bị nhỏ Lộc la cho một trận. Nào ngờ mẹ Lộc cho hay là cô nương vẫn còn đang ngủ. Bác bảo:

— Vào nhà chơi đi cháu, để bác lên đánh thức nó dậy. Mưa quá mà hai đứa cũng đi sao?

— Dạ thưa bác bây giờ đã hết mưa rồi ạ. Tụi con muốn đi chơi cho khỏe người, ở nhà hoài buồn quá bác ạ.

Hồi lâu sau mới thấy bóng dáng của nhỏ Lộc từ trên lầu bước xuống, giọng còn say ngủ:

— Tổ tưởng mi thấy trời mưa nên quyết định không đi chơi nữa cho nên tổ mới làm một giấc đó chớ. Thôi chờ tổ một tí hỉ.

Một tí của Lộc có nghĩa là hơn nửa tiếng sau cô nàng mới xong. Hai đứa đến sân thì đã đầy người chơi. Lộc và Thọ phải ngồi chờ cho đến khi có sân trống. Lộc rút từ trong túi ra một bao xí muội me to thật là to. Lộc

bảo:

— Ăn thử xem, đặc sản của miền Trung đó. Nội tớ mới đem về từ ngoài ấy cả mấy kí lô lận.

— Sao mà nhiều thế! Mi mà ăn hết cái đồng xí muối đó thì có mà chết chứ chẳng phải chơi. Mặt thì nổi đầy mụn nè, còn chân thì ghẻ mọc tùm lum khó mà mặc đầm đó nha. Thôi chỉ bằng mi chia bớt cho sư muối vậy, muối sẽ ăn bớt và chia xẻ với tỷ tỷ bớt nổi đau đớn phần nào.

Không ngờ Thọ chỉ nói giỡn chơi như vậy, thế mà Lộc đã hoảng vía lên:

— Thôi nhà mi lấy hết đem về, ta không ăn nữa đâu! Ta sợ nổi mụn lắm!

Nghĩ cũng tức cười, một con người lém lỉnh như Quy Lộc mà cũng biết sợ nổi mụn. Thọ vội nói:

— Tớ giỡn chơi thôi mà. Làm gì đến nổi như vậy. Thôi tụi mình cùng ăn đi. Tớ ăn một mình cũng buồn lắm.

Nói mãi nhỏ Lộc mới chịu ăn một ít. Mãi mê ăn xí muối và tán dóc, hai đứa không biết từ phương nào hiện ra một tên con trai đứng trước mặt. Mặt mày hấn thì sáng sủa nhưng quần áo hấn thì nhẽ nhạt mồ hôi, hấn lên tiếng:

— Xin chào hai cô. Tôi là Phước. Bọn tôi đang chơi bên sân bên kia nhưng vì có hai người bạn việc phải về, tôi và một tên bạn nữa vẫn còn muốn chơi tiếp tục. Nếu hai cô thích thì có thể chơi chung với tụi này. Lộc đưa mắt nhìn Thọ rồi trả lời:

— Tụi ni đồng ý. Tụi ni đang buồn vì không có sân chơi đây.

Thế rồi Lộc và Thọ theo Phước ra sân. Sau khi sắp xếp xong, Lộc và Phước một bên, còn bên kia là Thọ và Vũ. Lúc này Thọ mới nhận ra Vũ. Hấn là anh chàng đã giúp Thọ gắn lại dây sên lúc ban trưa. Nàng tiến lại phía Vũ và nói:

— Anh có phải hồi trưa giúp cho Thọ không? Xin lỗi anh nha, Thọ lo vội đi không kịp hỏi tên anh.

— Vâng, tên là Vũ. Không ngờ phải không? Trái đất tròn nên có duyên thì gặp hoài...

Vũ còn đang định nói tiếp gì đó

nhưng Phước từ đâu đã chen vào:

— Ê, thì ra hai người có quen biết trước hả? Thảo nào Vũ cứ nằng nặc đòi tớ phải tới thuyết phục hai cô ra chơi. Thôi, tụi mình bắt đầu chơi đi. Ăn thua một châu nước mía nha. Hai cô đồng ý không?

Lộc và Thọ đều gật đầu vì cả hai biết chỉ có nước mía mới làm cho đỡ khát sau khi chơi xong.

Bên sân của Đông Thọ, Vũ đứng cuối sân, còn Thọ thì đứng gần lưới. Vừa giao cầu, Vũ vừa hỏi to:

— Tôi tên Hoàn Vũ, còn cô tên chi vậy?

— Đông Thọ.

Chắc Vũ nghe không rõ, nên hỏi lại:

— Xin lỗi, tôi nghe không rõ, tên cô là gì... Thọ?

Quay hẳn người xuống phía Vũ, Thọ đáp to:

— Em tên là Đông Thọ, còn nhỏ kia là Quy Lộc. Anh Vũ đã nghe rõ chưa vậy?

— Vâng, đã nghe rõ rồi. Tên hay quá! Nhưng mà làm ơn đừng có quay xuống nữa bị thua bi chừ.

Tuy Thọ và Vũ mới chơi cặp lần

anh Vũ mới được.

Được thôi, nhưng mà đến lúc đó mà cũng bị thua nữa thì đừng có mà cằn nhằn nhé. Thôi tụi mình kêu nước mía uống đi hỉ. Khát quá rồi - Vũ trả lời.

— Trong lúc chờ đợi, tụi mình giới thiệu lại đi nhé. Tôi tên là Phước, tên này là Vũ, còn hai cô là...

Phước chưa kịp hỏi xong thì Vũ đã chen vào:

— Cô ni là Đông Thọ và cô ni là Quy Lộc.

— Gớm! Sao nhà người biết rõ thế! Ê! Mà sao có chuyện trùng hợp vậy ta? Có Phước, có Lộc, có Thọ đủ cả. Người ta nói Phước - Lộc - Thọ là ba điều quý nhất của đời người đó. Chỉ có nhà người, Vũ, mi hơi thừa chỗ này đó nha!

Vũ cũng không vừa, trả lời:

— Khoan đã. Ai bảo tớ thừa ở đây nè? Nếu xét về ba miền Nam - Trung - Bắc thì Thọ là người Nam có đúng không? Rồi đến Tớ là người Trung và Lộc thì người Bắc một trăm phần trăm rồi. Chỉ có mi, Phước, mi là người Miền thoi hỉ? Người Miền thì phải về Campuchia ở chứ, có đâu mà lang

Một cảm giác êm đềm đã đến với Thọ vào những ngày sống ở miền quê đó. Những buổi tối, quây quần dưới ánh trăng, Vũ cầm đàn, vừa đàn vừa hát bài "Quê Hương."

đầu, nhưng cả hai đều rất ăn ý. Hai ván đều thắng cả hai. Khi cả bọn kéo nhau ra uống nước mía, Quy Lộc cứ cằn nhằn mãi:

Thật không công bằng nơi! Răng mà anh Vũ lại cùng một bên với Đông Thọ hỉ? Cả hai đều giỏi cả. Lần sau phải đổi lại, Lộc phải cùng bên với

thang ở đây hè? Lộc và Thọ có đồng ý không?

Thật ra thì Phước chắc là không phải người Miền đâu và Lộc thì cũng không phải Bắc kỳ một trăm phần trăm. Mẹ Lộc người Bắc nhưng ba của Lộc thì người Huế. Thế mà anh chàng Phước cũng ráng gõ gạc:

— Ai bảo là tớ người Miên?

— Nếu không phải Miên thì răng mà nước da của mi đậm màu cà phê đen vậy?

— Thì tại tớ đây dạn dày sương gió chớ bộ! Làm thân nam nhi mà lị!

Lúc này Lộc mới lên tiếng:

— Thôi đủ rồi, không có ai thừa ở đây cả. Tụi mình lập thành một nhóm đi. Không phải là chê hai anh già nhưng chắc là hai anh lớn tuổi hơn Lộc và Thọ rồi, nên hai anh làm trưởng và phó nhóm đi. Lộc và Thọ là bạn học chung một trường, nhà lại gần nhau, nên rất thân. Còn hai anh thì sao?

— Phước và Vũ đây là bạn nối khố. Thế có nghĩa là Vũ có cái gì thì Phước cũng có cái đó, ví dụ cái quần, cái áo, cái xe, thậm chí cả bạn gái nữa đó.

— Ê, vậy không có nghĩa là tớ sẽ lấy chung vợ với cậu đâu hỉ. Cái gì chung cũng được chứ vợ thì không được nơi — Vũ trả lời.

Vũ, Phước, Lộc và Thọ đã quen nhau như thế đó. Mùa hè năm ấy, Vũ rủ cả nhóm về quê ngoại của Vũ. Vũ bảo:

— Quê Vũ nghèo lắm nhưng mà lại rất giàu tình cảm. Các bạn nên theo Vũ về quê chơi một lần cho biết.

Thế là cả bọn kéo nhau đi. Lộc và Thọ cũng thật sự muốn đi cho biết vì sinh trưởng tại thành phố Sài-Gòn, hai đứa có biết gì là miền quê đâu ngoài những trang sách vở đọc được.

Quả thật Vũ đã nói không sai. Người dân quê quả thật quá chất phác và hiền lành. Họ giàu tình cảm và lòng nhân hậu. Bọn Thọ đi đến đâu, họ cũng đều kêu ghé vào nhà để dùng một bữa cơm hay uống một bát nước. Dù rằng bữa cơm thì rất là thanh đạm, chỉ vài miếng cá khô với dưa, cà..., nhưng sao mà Thọ cảm thấy ăn rất là ngon miệng. Những trái dưa tươi được hái xuống để làm nước uống. Ôi! Nước dưa trong và mát lịm. Đông Thọ cứ muốn uống hoài uống mãi. Rồi những buổi trưa hè, cả bọn theo Vũ leo lên ghe. Vũ chèo ra một vùng nước trong và vắng, rồi hô hào cả bọn nhảy xuống tắm. Thế là cả bọn cùng nhảy xuống sông và bơi thỏa thích trong dòng nước mát, ngọt ngào của quê hương. Một cảm giác êm đềm đã đến với Thọ vào những ngày sống ở miền

quê đó. Những buổi tối, quây quần dưới ánh trăng, Vũ cầm đàn, vừa đàn vừa hát bài “Quê Hương.” Giọng Vũ buồn và vang vọng trong đêm vắng:

*“Quê hương là gì hở mẹ
Mẹ về nón lá nghiêng che
Quê hương là đêm trăng tỏ
Hoa cau rụng trắng ngoài hè....”*

Giờ thì Đông Thọ đã nghìn trùng xa cách cái góc trời thân thương đó rồi. Đông Thọ cảm thấy mình bơ vạc lợng nhợ xứ lạ quê người, không còn nghe giọng hát trầm buồn của Vũ, những lần cãi vả của Phước, những lần giận hờn trách móc của Lộc, những câu nói thật thà chất phác của người dân quê. Đông Thọ, lúc này đây, mới thấm thía và cảm thông với nỗi lòng của những người xa quê hương. Quê hương ơi! Xin dành riêng cho người một góc trời thương nhớ. □

Tháng 3 năm 1996

Chuyện lúc nhỏ bao giờ cũng thật ngây thơ và ngộ nghĩnh. Thúy nhớ lại hồi đó mà cứ bật cười thành tiếng. Nhỏ lùn beo, mà lém lỉnh không thể tả. Có thể nói là “cà chớn” không thua ai!

Thúy có một nhỏ bạn tên Yến, mà nó vừa lùn vừa tròn nữa. Nổi hứng, Thúy ghẹo nó là “Yến ù như cái lu! Mập thù lù như cái lu”, và thế là bị nhỏ bạn rượt chạy bán sống bán chết. Rồi một trận vật lộn xảy ra, rồi tay chân xô xát trầy trụa vì hai đứa cứ nhè cái tướng tội nghiệp trong phố mà đê lên nhau. Thúy lo sợ vì lát nữa là mẹ đi làm về; nếu mẹ mà thấy Thúy xốc xếch thì làm sao mà “kể lể” đây. Có nước bị la thêm thì có!

Từ ngoài phố lấm lét về nhà, cái đầu gối rướm máu, cùi chỏ trầy rất xót xa mà Thúy không dám kêu ca gì. Vừa về đến nhà là Thúy nghe tiếng mẹ lua khua soong chảo trong bếp. Thúy len lén chui vào phòng trên, nhẹ nhàng tự “băng bó” vết thương thâm hại. Thật là một bài học nhớ đời...

Từ hồi cấp I, Thúy đã làm lớp trưởng. Tất nhiên làm lớp trưởng thì được thầy cô tín nhiệm, được giữ trật tự cho lớp mỗi khi thầy cô giáo có chút việc phải vắng mặt. Thúy được giao nhiệm vụ “ghi tên” những bạn nào cả gan hó hé khi cô giáo đi vắng! Lúc đó, Thúy thật là hãnh diện với một trách nhiệm to lớn như vậy. Cô vừa bước chân ra khỏi lớp là Thúy lật đật chạy lên bảng, dựa mình vào tường, quan sát chăm chú đám bạn bên dưới đang rảnh rỗi kể chuyện “tự do” nói chuyện ngán năm một thuở. Hễ thấy bạn nào quay sang nói chuyện với người bên cạnh là Thúy cho tên bạn ấy vào “sổ đỏ” trên bảng phần ngay. Những bạn trai “được” vào sổ đỏ quý giá của Thúy nuôi mộng “bắt đền”, nếu Thúy không muốn nói là “trả đũa”. Thế là cứ mỗi lần tan học, Thúy cứ ráng sức mà chạy về nhà. Càng nhanh càng tốt! Thúy nhớ thằng Dũng xóm Chùa nó hay khoác

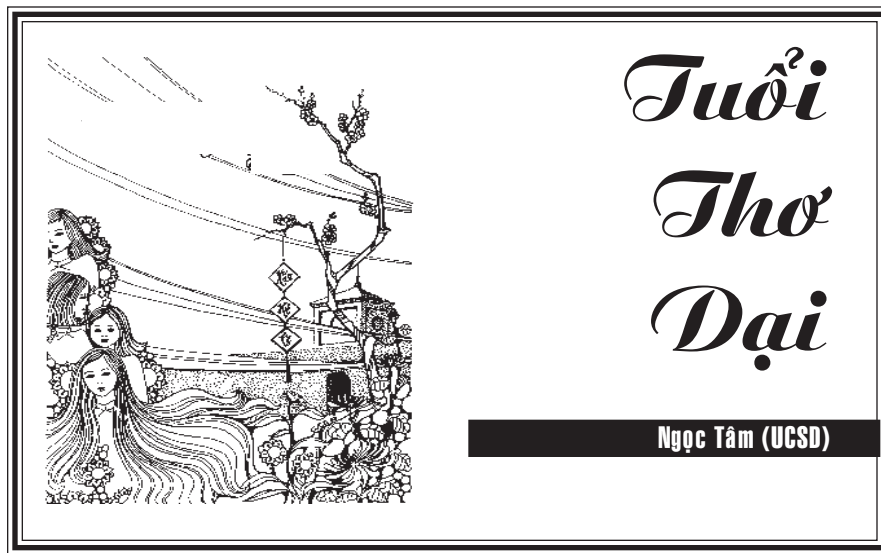
lác, Thúy cho nó vào sổ đỏ luôn. Thế là nó bị phạt suốt ngày thứ bảy, làm kiểm điểm này nọ. Ra về thì nó rượt Thúy lại, “bắt đền”. Hễ chạy gần đến nhà khoảng hai con đường là Thúy biết mình “thoát nạn” vì gần đến “địa thổ” của mình thì thằng Dũng không dám. Khi tan học thì cô giáo cũng đi về mất tiêu rồi, không ai bênh cho! Có bữa thằng Dũng hăm he, rủ tụi bạn nó phục kích Thúy. Cũng may anh lớn của Thúy tình cờ đi học về lúc đó, thế là Thúy “thoát nạn”. Cứ như vậy mà thật “vui”. Thúy cứ nhớ hoài kỷ niệm đó.

Kỷ niệm “dzui” à? Tất nhiên là có mà. Thúy “để ý” một bạn học chung lớp ba với Thúy. Bạn Quang học giỏi mà hiền nữa, không có nói chuyện, không bị vào sổ đỏ, mà cũng

*****

Vậy mà không ngờ bây giờ Thúy lại đổi khác lạ kỳ. Cấp II là một môi trường lạ, mới mẻ. Thúy trở nên ít nói hơn, lo lắng hơn. Nhỏ Thúy lém lỉnh hồi xưa biến đi đâu mất. Chỉ còn một Thúy của hiện tại — đầy ước mơ và hạnh phúc lẫn lo âu buồn phiền, nhớ mong, hờn dỗi. Thúy cũng không biết Thúy đã đổi khác tự bao giờ. Lém lỉnh ư? Có lẽ còn một chút dấu vết của bản tánh đó. Nhưng Thúy bây giờ không muốn bạn nào của Thúy có tên trong “sổ đỏ” cả. Thúy thám thía các nỗi lòng bị phạt vô cớ và oan ức rồi mà. Thúy không biết giờ đây Quang đang làm gì, Dũng đang làm gì. Họ có còn nhớ cuốn “sổ đỏ” của Thúy không?

Năm tháng trôi qua. Tuổi thơ

không có rượt Thúy. Ba của Quang có chiếc xe “Vespa” hay dùng để rước Quang đi học về. Lần nào cũng vậy, khi ra về Thúy cũng “chạy đua” với chiếc xe gắn máy của ba Quang. Thằng Quang nhìn theo thích thú lắm. Thúy cũng thấy vui lắm. Mà ngộ thiệt, lần nào Thúy cũng thắng cuộc đua đó! Hồi đó Thúy hãnh diện lắm vì Thúy nghĩ mình chạy nhanh thật! Bây giờ nghĩ lại, có lẽ ba của Quang chịu thua để cho Thúy thắng, nếu không Thúy dứt hơi xỉu làm sao!

mộng ấy chỉ được có một lần trong đời. Càng lớn, Thúy càng thấy có nhiều mối lo âu và nhiều trắc trở phải vượt qua. Thúy mong muốn kéo ngược lại thời gian để Thúy có thể tận hưởng lại cái ngây ngô dại dột nhưng thật dễ thương của tuổi trẻ thơ. Thúy biết rằng ước vọng này thực sự không thể có được nhưng Thúy cứ ao ước được trở lại. Có lẽ chỉ có những dòng chữ này mới có thể cho Thúy sống lại với những kỷ ức vui tươi ấy. □

Tôi vẫn ngồi đây, mái hiên nhà... mà mong đợi thư của một người ở xa, ở một chân trời mới... nơi mà tôi chưa hề biết đến. Cũng có thể là nàng đã cách xa tôi nửa quả địa cầu, nửa vòng trái đất... Thế mà ngày ngày, tôi vẫn chờ mong nàng dù chỉ là hư ảo, là giấc mộng trong cõi hư vô. Tôi vẫn mong sao bác đưa thư ghé vào nhà tôi... trao cho tôi bức thư mà tôi hằng mong ước... nhưng mong ước, hy vọng vẫn chỉ là huyền ảo mà thôi. Đã bốn tháng kể từ ngày người tôi yêu rời xa tôi mà đi tìm tương lai sáng sủa, đi tìm một cuộc sống sung sướng hơn cảnh nhà quê túng thiếu này. Nàng đã giấu tôi mà đi không một lời từ giã dù là tôi đã từng nói với nàng rằng tôi chỉ mong ước một mái nhà tranh, hai trái tim

Trả Lại Tình Anh

vàng. Nhưng ai có hiểu cho một cuộc sống quá vất vả... tôi thì ngày đi cày thuê, cuốc mướn... Còn nàng thì ngày ngày phải đi cấy đi gặt để lấy tiền nuôi mẹ già và hai đứa em thơ dại. Nàng chỉ muốn mẹ và hai em khỏi phải vất vả nên chọn con đường ra đi là duy nhất, dù rằng nàng biết có thể là nàng sẽ không còn cơ hội để quay về thăm mái nhà tranh cũ. Thế mà nàng cũng đã quyết định ra đi. Ngày hôm đó... nàng muốn nói với tôi điều gì nhưng lại thôi. Nét mặt của nàng u sầu ảm đạm. Kể từ khi hai đứa quen nhau, tôi chưa hề thấy nàng buồn đến thế. Tôi cố hỏi, nhưng nàng thì cứ trốn tránh... Và rồi ngày hôm sau, nàng đã ra đi mà không ai biết là nàng đã về đâu.... Hôm nay là đúng bốn tháng kể từ khi nàng rời bỏ tôi... mỗi ngày mong đợi mà một chuỗi ngày buồn... Tôi vẫn mong một lá thư từ người tôi yêu... Và rồi tôi đã được toại

nguyện. Bác đưa thư đã ghé vào nhà tôi và đưa cho tôi một lá thư không ghi tên, không địa chỉ của người gửi. Tôi vội vàng mở lá thư. Tôi nhìn thấy dòng chữ “Anh yêu dấu!”, tôi đã mừng rơi nước mắt.... Và tôi bắt đầu đọc lá thư....

Thái Lan, ngày... tháng... năm...

Anh yêu dấu!

Đã bao lần em muốn cầm bút viết thư cho anh nhưng em không biết là mình phải bắt đầu bằng cách nào... Em cứ mãi suy nghĩ không biết là em nên giấu anh hay nên cho anh biết. Dẫu biết rằng đôi khi sự thật đau đớn lắm, nhưng em không thể nào giấu anh mãi được. Dù gì thì sự thật cũng là sự thật. Em đã quyết định kể cho anh biết trong bốn tháng qua em đã đi đâu, đã làm gì... và đã trải qua những gì. Em mong rằng anh hãy hiểu cho đời em, một Hạ Quỳnh mà anh đã từng yêu, đã từng thề hứa với nhau là sẽ chung sống bên nhau trọn đời trọn kiếp, nhưng bây giờ thì đã cách xa anh cả nửa vòng trái đất... Em đã suy nghĩ mấy đêm liền và bây giờ em sẽ cho anh và mẹ biết về đời em, một người con gái bất hạnh....

Có lẽ em là một trong những người thiếu may mắn nhất trên thế gian này. Bốn tháng trước, em giấu anh là em sợ anh sẽ ngăn cản em, không cho em đi tìm những gì mà em muốn. Đêm đó, em đã rời quê và đi Vũng Tàu để vượt biên. Em chỉ nghĩ là nếu em có thể đi được thì anh, mẹ và hai em sẽ đỡ phải vất vả. Đời em khi lên bảy thì đã mất cha... em đã biết nỗi khổ của cuộc đời nên em không muốn con của chúng ta phải khổ như cha mẹ của nó, thế là em quyết định vượt biên. Em nghe người ta nói đi Mỹ, đi Gia Nã Đại, hoặc là đi Úc rất sướng nên em đã nghe lời... Em đã bước lên chuyến tàu định mệnh mà em đã tự chọn cho mình... Anh biết không... vào đêm hôm đó... em đã cố lấy

hết gan dạ để bước lên chuyến tàu mà em chưa hề chuẩn bị gì cho cuộc hành trình xa ngoài hai bộ đồ vải rách. Em đã rời Vũng Tàu hai hôm sau khi em rời nhà. Và con tàu định mệnh chứa bốn chục người đã âm thầm ra đi trong đêm tối. Hai ngày sau thì em mới biết chỉ có con tàu nhỏ tí đang vùng vẫy trên một đại dương bao la, bát ngát. Những gì em thấy lúc bấy giờ chỉ là trời và nước. Ngoài con tàu, em chẳng thấy gì khác nữa. Đến ngày thứ ba, em mới được bước lên boong tàu vì người tài công bảo là họ gặp tàu

buồn rất lớn. Họ cứ vẫy tay để chờ người ta cứu và hai chiếc tàu đồ sộ kia ngày cứ tiến lại gần. Tất cả bốn chục mạng người trên tàu tưởng như mình được cứu để đưa về chốn thiên đường mà họ đã hằng mơ ước. Nhưng có ai ngờ, hai chiếc tàu kia lại là tàu của bọn cướp biển. Chúng nó đã cập gần chiếc tàu bé bỏng mà em đã đi, chúng giơ súng và bước qua tàu em. Chúng chia ra đàn ông một bên và phụ nữ một bên. Chúng đã xô hết tất cả đàn ông xuống biển và giết họ đi. Còn lại đám đàn bà con gái tụi em trên tàu, chúng đã tàn nhẫn cưỡng hiếp... đến nỗi một đứa con nít mới có mười ba, mười

bốn tuổi chúng cũng không tha... Kể cả em.... một Hạ Quỳnh trong trắng của anh ngày nào bây giờ chỉ còn lại một tấm thân nhơ nhuốc. Chúng nó cưỡng bức em và rồi thả cả đám phụ nữ còn sống sót lại cho lòng biển, để mặt cho đại dương bao la rửa đi những nhơ nhuốc ấy. Nhưng anh yêu... làm sao mà rửa được một đời người con gái? May mắn thay sóng biển đã đưa em vào một vùng đất mà cũng là quê hương của bọn hải tặc ấy. Thái Lan, em thù hận cái tên này. Đôi khi em chợt nghĩ những gì xảy ra là do em mà ra. Không ai bắt buộc em phải dán thân vào con đường này, nhưng vì cuộc sống nên em đành nuốt lệ

ra đi. Em nghĩ bây giờ em là kẻ không xứng với anh nữa. Em chỉ cầu mong sao anh có một gia đình hạnh phúc. Hãy quên em đi vì em không phải là Hạ Quỳnh của ngày xưa nữa... Đôi khi em chợt nghĩ.... đóa hoa Quỳnh có thể nở được một lần, còn đời em? chưa một lần có ! Bây giờ tất cả những gì bao quanh em là một màu tang tóc. Màu tan của một đời người, màu tan của một cuộc tình và cũng là màu tan của sự sống.... Nhưng anh yêu, dù sao đi nữa thì em cũng sẽ gắng hết sức mình để lo cho mẹ và em. Riêng anh... hãy coi như Hạ Quỳnh ngày xưa đã chết, đã vùi sâu vào lòng biển khơi. Hãy coi như hai ta chưa quen nhau bao giờ. Anh hãy coi em như người xa lạ mà chưa một lần nói tiếng yêu anh, chưa một lần thề thốt bên nhau dưới ánh trăng rằm năm ấy... Anh yêu ơi ... có phải là em đã trả một cái giá quá đắt cho cuộc sống không anh? Xa mẹ, xa anh, em chết nửa tâm hồn... còn nửa kia thì đã vùi sâu vào lòng biển. Em bây giờ sống để mà sống, không mơ ước, không hy vọng. Tất cả quanh em dường như chỉ là một con số không mà xung quanh nó là một vòng tròn đen u ám đã bủa quanh không lối thoát. Em bây giờ chỉ xuôi theo định mệnh mà thôi... nghiệt ngã quá phải không anh?

Lần cuối, em xin anh hãy quên mối tình mình đi. Đừng nhớ em nữa... Em vẫn cầu mong mọi điều tốt lành sẽ đến với anh. Em cầu chúc anh mãi mãi hạnh phúc.

Em,

Lê Hạ Quỳnh

Tôi cũng không biết là tôi đã đọc xong lá thư tự khi nào. Khi tờ giấy cuối cùng rơi xuống đất thì tôi cảm thấy nhẹ nhõm lắm. Tôi không biết là tôi đang khóc cho một người con gái bất hạnh, hay là tôi đang khóc cho kẻ tôi yêu... Tôi tự nhủ với lòng rằng... dù sao đi nữa, nàng vẫn là người tôi yêu duy nhất. Tôi sẽ chờ nàng và tôi vẫn thầm mang hy vọng là một ngày nào đó, tôi sẽ được gặp lại người tôi yêu. □

09-04-96

kdt

Prayer of the Night

*Psalm Hymns are sweet and enlightened,
Making your mind feel good and softened.
Night dooms are cold, heartless, and mysterious,
fearing the wolves, and making them sense anxious.
Are you there somewhere in the air?
Embrace my trembles then, as if it's your affair.
I'm alone, reminiscing and integrating
My thoughts, and feelings as I'm trying.
Don't leave your only foot-steps behind;
I'm shaking by the shadow of your own divine.
Warm me up, hold me, and stay with me—
Together we will have a Jamboree at the sea.
I have envisioned your love;
I have imagined your face, and
I have felt your heart—vibrating,
But I have never seen you, nor touched by you.
I can only acknowledge your presence by the great things
you do.
I'm gaining competence;
thru the night without trembling,
Without shaking my head with the eyes wide-opening.
Let me share my ordinary routines with you.
Living things on earth are not all that cool.
They're gone too soon!
Everything will be restarted as the time passes noon.
It's like the Comet glazing in the dark sky
It appears and vanishes in seconds at a wink of an eye.
Day goes night comes, here I rest,
With the empty thoughts in my journal that I've achieved
any success (?)
Good-night and sweet dream, Blazing Heart!
Cozy me with thy passion as it has been from the very
start.
Bear with me and stand by me through the night—
Things will be all right as the morning sun will Brights!*

ĐOM ĐÓM

8/11/96

ĐÊM NHA TRANG

Nguyễn Bá Phát

Tuy Hòa, Phú Yên

Đêm Nha Trang mình anh cô đơn quá
Mưa đầy trời lòng anh cũng giá băng
Tim thốn thức từng hồi dài vắng lặng
Bóng hình em hơi thở của đời anh.

Đêm Nha Trang anh ôm đàn nức nở
Gửi vào đêm bao tiếng sóng âm thầm
Bao khát vọng tình yêu đang cháy rục
Như triều dâng, dâng mãi không ngừng

Đêm Nha Trang nhớ em đường vắng lặng
Con phố dài, hun hút dưới chân anh
Bước lạc lõng con đường không định hướng
Tan nát lòng từng mảnh vụn rơi.

Đêm Nha Trang, một đêm mùa thu lạnh
Nhớ em nhiều anh viết tặng bài thơ
Ngát ngây lòng anh nửa tỉnh nửa mơ
Một khát vọng bờ em có biết.

Mưa Phùn

Mưa phùn ngoài cửa sổ
Trêu người tập làm thơ
Mưa phùn nhỏe trang vở,
Mưa phùn đọng rèm mi
Mưa phùn ở bên ni,
Mưa phùn qua bên nớ,
Mưa phùn ơi có nhớ?
Có người chờ bên tê...
Mưa phùn ướt lối về,
Mưa phùn đan tóc rối,
Mưa phùn phủ kín lối,
Mưa phùn lạnh bờ vai...
Ơ kìa, sao nghĩ mãi
Vẫn chẳng được dòng thơ
Viết, xoá, đầy trang vở
Mưa phùn cười em chú?
Viết chi bi chữ hỉ?
Những dòng chữ vu vơ
Đọc nghe thật dại khờ
Nào dám gọi là "thơ"

TD

TRĂNG SẦU

kst

Điu dụi vầng trăng, một áng mây
Biển lồng lộng gió tóc em bay
Ngoài khơi mờ ảo vài tia sáng
Ta với tấm tay ước mộng đầy
Có lẽ bây giờ trăng nước say
Hương tình yêu đậm nét thơ ngây
Cười mỉm chị Hằng buông diều cợt
Em thẹn e, quay, dáng nhỏ gầy
Ta đếm sao trời kể chuyện nghe
Một thời trăng bạc ở miền quê
Một dòng sông nhỏ, cô thôn nữ
Ngồi tựa vai nhau, ước hẹn thề

Đâu biết tơ hồng chưa trọn duyên
Một lần ly biệt hận triền miên
Và rồi thôn nữ xa trăng, nước
Bỏ lại bên đời sống đảo điên
Em ngẩn ngơ buồn mắt dôi xa
Chữ tình muôn thuở vẫn phong ba
Có ước mơ gì; tương lai ảo
Cũng chết mai sau bởi đậm đà
Hạnh phúc bao giờ chưa thấy đâu
Lửa tình vừa chớm đã tàn sao (?)
Thôi trả ai về cho lối cũ
Còn lại trong ta vụn cổ sầu.

Nghe anh kể lại, giọng buồn buồn: “Khóa rồi học ăn con F gọn hơ.” Từ cái gan con tép bạc, tôi bung sườn thở mạnh thành cái gan con tôm hùm. Tôi liền chôm hai câu thơ trong Truyện Kiều, không có xin phép tác giả, cải biên ra hai câu thơ trên. Nếu tác giả biết được chắc cái đầu của tôi lia khỏi cổ chó chẳng chơi. Quả thật, tự dưng gan bất tử. Sau khi đặt bút xuống, tôi cười sung sướng: anh đọc hai câu thơ này xong chắc không còn mặc cảm khi nhìn con F nằm trong tờ transcript.

Gặp nhau:

Anh, đôi mắt đăm chiêu nhìn buồn bã.

Tôi, e dè, ngưỡng ngừng chẳng dám đưa.

Một Lần Tôi Làm

THU NGUYỆT

Đưa sao được mà đưa... rủ bị hiểu lầm là tôi trêu ngạo thì hai chữ “Tình Bạn” sẽ không còn. Làm sao bây giờ nhỉ? Tôi mượn hai câu thơ này, cốt ý là để chia sẻ bằng một tâm tình thối mờ. Người sao khó hiểu quá! Mối, rõ ràng, hé cười mà lòng ảm đạm như những áng mây đen giăng kín bầu trời, làm tối mịt trong khát vọng của muôn ngàn tia nắng. Ý chết, mèn ơi! Lúc này làm hai câu thơ ý thẳng một đường. Bây giờ đọc lại thì:

Trăm năm con vẫn là con
Học sinh thi lại thì còn hơn ai!

Hổng lẽ... hai chữ “ai và hơn” gộp lại na ná như là “đường về hai thôn” sao? Thôi, thôi! Tôi đành miễn cưỡng xếp hai câu thơ cất vào ví tay, lòng man mác buồn...

Nắng vàng vọt từng sợi mềm xuyên qua kẽ lá, rồi dừng chân bên tảng đá nhấp nhô. Anh ngồi trầm lặng,

*Trăm năm con vẫn là con
Học sinh thi lại thì còn ai hơn?*

PhotoDisc

có lẽ đang say mê rong đuổi theo ý nghĩ riêng thầm kín? Nàng nằng vô tư lẫn nhẹ lên khắp châu thân anh vui đùa. Bất chợt nó sừng sốt, rụt rè khi chạm ánh mắt hờ hững. Anh vô tình làm nó sợ, e lệ vụt chạy đến bên tôi. Dang rộng đôi cánh tay ôm nằng vào lòng, ngậm ngùi, tôi liếc xéo cái gương mặt lạnh lùng tợ nước sông đêm thu. Bỗng lạ! Ánh mắt trầm lắng, nét mặt suy tư, và nỗi buồn day dứt của anh sao mà giống tôi đến thế. Giống y chang cái ngày tôi được bạn bè trân trọng gọi là “Thi Sĩ”. Người ta làm thầy thuốc được gọi là bác sĩ, sáng tác nhạc thì gọi là nhạc sĩ, còn tôi... bị thi lại thì vinh dự được gọi là thi sĩ. Kỷ niệm xưa, một thời vang bóng dưới mái trường cấp II bưng sông dậy trong ký ức của tôi.

Đến rủ tôi đi học, không thấy ở nhà, Vân mới mon men đi ra sau vườn chuối tìm. Gặp tôi ngồi bó gối cạnh cây chuối vừa trở bắp, Vân nhẹ nhàng đến gần hỏi:

— Sao Quy có vẻ buồn quá vậy?

Tôi nặng nề cất giọng nói thảm:

— Mới được bạn bè tuyên dương là “Thi Sĩ”.

Vân thật thà reo lên:

— Chúc mừng, chúc mừng. -- Vừa dứt câu thì Vân đổi giọng trách hờn: Quy làm thơ tuyệt vời dị không cho mình đọc.

Nhìn xuống dòng sông, con nước đang lặng lẽ đưa đám lục bình trôi, tôi từ từ kể lại cho Vân nghe.

Hôm thứ hai rồi, Vân bệnh nghỉ học, ông giáo Nghách cho làm bài kiểm tra. Kêu là ông vì thầy Nghách chưa già, nhưng nói chuyện chính trị y chang một ông già từng trải qua khá nhiều kinh nghiệm. Hình như ông có dặn trước mà tôi quên hay sao đó. Ngoài cửa lớp bước vào, tôi chết lặng nhìn hàng chữ ngoằn ngoèo trên bảng: “Phân biệt giữa cái đẹp và cái xấu, cái hay và cái dở.” Phen này bị uống nước mặn rồi “Lượm ơi!” Tôi vừa thấp thỏm vừa vấn kế “Khổng Minh”. Môn học này đâu phải dạng thuộc lòng,

mặc dù tôi thuộc vào hàng nhạy bén “học lóm” triết lý của mấy cụ thần học ngày xưa, nhưng lần này thì ảm ố thực sự. Lấy lại bình tĩnh, tôi đứng dậy xin phép “di tiêu”. Đây là lần đầu tôi xin đi trong giờ học, dĩ nhiên là yêu cầu của tôi được ổng chấp nhận.

vinh dự được nằm trong loại... thi lại. Ngờ ngàng! Chuyện ấy chỉ có tôi biết, hông lẽ... rồi câu trả lời cũng đến. Trước khi cho đề thi kiểm tra, thầy Nghách đã thông đồng tư tưởng với cô Huấn về những quan điểm, đột nhiên nằm gọn trong bài viết của tôi.

Mừng quía tôi cắm đầu chạy, xem chút nữa đụng phải cô Huấn, vợ của ổng tay xách giỏ đi chợ về. Vốn được nằm trong số học trò “cứng” của cô nên tôi đánh bạo hỏi dò, nhưng làm ra vẻ “học tập kinh nghiệm”.

— Dạ thưa cô, theo cô thì cái hay và cái dở, cái đẹp và cái xấu khác nhau ra sao ạ?

Không do dự, cô trả lời câu hỏi đột ngột của tôi rất nhiệt tình, và thẳng một đường như đường rầy xe lửa. Tôi hí hửng quay trở vào lớp. Những giọt mực thi nhau in xuống hai trang giấy đôi, mà lúc này hầy còn trắng xóa. Chưa lần nào bài viết của tôi dài, ý từ tràn trề như vậy. Chắc chắn lần này tôi không đạt điểm 10 thì cũng điểm 9, ngọt lịm. Ôi, sao mà hãnh diện quá!

Tuần sau, kết quả phát ra. Tôi

Cái tội lười nghe giảng bài (vì chuyện cổ tích lồi cuốn hơn. Nào là hoàng tử đi cưới công chúa, rồi công chúa đi tìm hoàng tử sánh duyên. Thật hấp dẫn dễ sợ) của tôi bị trả giá đích đáng. Sau này gặp lại, cô Huấn nhìn tôi mỉm cười:

— Em còn điều gì thắc mắc không?

Ngượng cứng người, tôi cúi mặt ấp úng xin lỗi rồi “chầu lẹ”. Kỷ niệm này đã chôn sâu vào tận đáy lòng tôi đến nay mới có dịp bày tỏ. Nhắc lại làm tôi nửa buồn, nửa vui. Vui một lần tôi vinh dự được làm “Thi Sĩ... oops... Thi Sĩ”. Buồn một đời tôi ôm kỷ niệm này chẳng dám quên. □

7/16/96

Nhịp Cầu Bạn Trẻ

Quý độc giả cùng các bạn trẻ thân mến! Thế theo lời yêu cầu của đồng đảo bạn trẻ, NS trong số này sẽ có thêm mục “Nhịp Cầu Bạn Trẻ” nhằm tạo điều kiện cho các bạn có cơ hội kết thân, chia sẻ những sở thích, trao đổi những kinh nghiệm về kiến thức, văn hóa v.v... Khi tham gia vào mục này, xin các bạn gửi về NS một đoạn tiểu sử của mình (nhớ kèm theo tên thật, số điện thoại và địa chỉ để Non Sông có thể liên lạc khi cần thiết). Riêng về các bạn nào muốn liên lạc với người đã được đăng tải trên Non Sông thì xin thư về cho Non Sông một phong bì có dán sẵn tem, tên và địa chỉ ghi trên góc trái và cho biết mã số “code number” của người mình muốn liên lạc. Sau đó Non Sông sẽ chuyển những tin tức về bạn đến người bạn đã chọn.

Lưu ý! NS hoàn toàn không chịu trách nhiệm trước bất kỳ hình thức hoặc nội dung nào khi các bạn đã trực tiếp liên lạc riêng với nhau. Đồng thời NS cũng chỉ trích đăng trong giới hạn 25 từ cho mỗi mẫu nhắn tin với nội dung rõ ràng và lịch thiệp mà thôi. Chúc quý bạn sẽ có được những nguồn vui mới! Thân ái.

B01

Hướng Thượng Nhân

Thích: Nhạc, văn, thơ, thể thao

Yêu: Những người đáng yêu

Ghét: Thất tín và tất cả các bạn cũng sở thích.

Mong được kết thân với tất cả các bạn cùng sở thích.

B02

Vũ Trung Nhân

Tìm một người bạn cùng tâm tình trong văn thơ, cùng giấc mơ hay lãng mạn, hay cần bạn giống như Nhân.

Thích: thơ, văn, vẽ... và phá phách

Ghét: Nhân ghét những người nào không viết thơ cho Nhân sau khi đã đọc xong mục này.

B03

Đế Lửa (Nam)

Thích gáy suốt ngày.

Ai không sợ điếc tai, mỗi miệng xin thư về Non Sông.

Chú ý: chỉ trả lời những thư viết trên mười chữ.

B04

Tiểu Yêu (Nữ)

Sở thích: tìm hiểu và luận về văn hóa Việt Nam, thả hồn theo ý văn thơ dào dạt. Xin liên lạc NS nếu chung sở thích tìm hiểu văn thơ VN.

B05

Nguyễn Thị Thùy Thương

tính tình dễ thương

nhân sắc bình thường,
thường hay vấn vương

yêu người rộng lượng

ghét người lương ươn

ai cùng chí hướng

thư về NS.

B06

Thủy Trúc

Tuổi: Trăng tròn

Sở thích: âm nhạc, văn, thơ, tham gia những sinh hoạt xã hội và nói chuyện tiểu lâm.

Sở ghét: những người không thích cười và không nói chuyện tiểu lâm.

Ai muốn kết bạn và thích nói chuyện tiểu lâm xin thư về NS.

B07

Thanh Phát

Thanh niên năm thứ tư đại học, vui vẻ, hiền, thích hoạt động cộng đồng, đang phụ trách trong chương trình phát thanh THSV, muốn tìm bạn nữ cùng sở thích như sinh hoạt sinh viên, làm chương trình radio; hoạt bát, có duyên, có kiến thức rộng để làm bạn. Nếu thích hợp, xin liên lạc qua THSV.

HÃY ĐÓN NGHE CHƯƠNG TRÌNH RADIO

VỀ VỚI NON SÔNG

TIẾNG NÓI CỦA TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM MIỀN NAM CALIFORNIA

MỖI TỐI THỨ BẢY **TỪ 9:30 ĐẾN 10:30 P.M.**
TRÊN LÀN SÓNG **96.7 FM**

Mọi chi tiết về quảng cáo và bảo trợ, xin liên lạc về:
TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM NAM CALIFORNIA
12771 Western Ave., Suite H, Garden Grove, CA 92841
Tel (714) 893-3139 ♦ Fax (714) 894-9549
Khánh Hoàng (714) 773-2334 ♦ Việt Tâm (714) 286-2059

1997 ÁO TRẮNG CALENDAR features VIETNAMESE, US & CANADA DATES AND HOLIDAYS

Produced, Photography, and Designed by HOÀI NAM, PO Box 583231, Minneapolis, MN 55458, USA

Mọi liên lạc: Hoài Nam (North) 612.321.9621 / Tổng Hội Sinh Viên VN Nam Cali (Southwest) 714.893.3139 / Thăng Trần (Northeast) 860.561.4932

Retail Price: \$6.00 Plus \$1.50 Shipping & Handling - Có giá đặt biệt cho các hội đoàn. Xin liên lạc về Hoài Nam để biết thêm chi tiết.